Lavon

หุบเขาคร่าวิญญาณ

3

生死谷

เจิ้งฟง

鄭丰

เขียน

ลาเต้สีพาสเทล

แปล

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ สำ คั ญ

นึกถึงประโยคในพระสูตรที่นางอ่านในห้องหนังสือ
‘ความรักทั้งหมดจะไม่ถาวรจีรังยั่งยืน’
– เผยรั่วหลัน

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดเผยรั่วหลันและเสี่ยวหูจื่อก็ได้ 'กลับบ้าน' แต่พวกเขาไม่ใช่เด็กน้อยในปีนั้นอีกต่อไปแล้ว บ้านของพวกเขาแม้ยังเป็นบ้านหลังเดิม คนในครอบครัวก็เป็นคนเดิม แต่ในใจพวกเขา มันกลับไม่ใช่บ้าน หุบเขาสือโหลวและคฤหาสน์หรูซื่อต่างหากจึงจะเป็นที่ที่พวกเขาอยากกลับไปที่สุด และต้องไม่ลืมว่า 'บ้าน' ของเทียนซาซิงก็คือเผยรั่วหลัน บัดนี้ ด้วยภารกิจ เขาเองก็กำลังจะได้กลับบ้านแล้วเช่นกัน

'ด่านที่สาม' เริ่มขึ้นแล้ว แต่ไม่มีใครเข้าใจความคิดของหัวหน้าใหญ่ จึงคาดเดาไม่ถูกเลยว่าด่านที่สามนี้จะไปจบลงอย่างไร ว่าแต่...มันมีวันที่บททดสอบจะจบลงจริง ๆ น่ะหรือ

บทสรุปชีวิตของพวกเขาทั้งสามใกล้จะเปิดเผยออกมาแล้ว ขอให้ทุกท่านจับตาชมอย่างใกล้ชิด อย่าให้คลาดไปแม้สักเสี้ยววินาที!

Levon

บทที่ 59

ดวลยามราตรี

เผยรั่วหลัน กับเสี่ยวหูจื่อนั่งอยู่ตรงข้ามกันในห้องโถงด้านหลัง เสี่ยวหูจื่อจิบสุรา ส่วนเผยรั่วหลันเพียงแค่รอเงียบ ๆ ดาบตัดพายุเล่มหนึ่งและเข็มเอ๋อเหมยคู่หนึ่งวางอยู่บนโต๊ะห่างจากมือของพวกเขาเพียงไม่กี่นิ้ว หูเจิ้งกับกลุ่มนักรบลูกน้องของเขาทั้งหมดนอนอยู่ในห้องโถงด้านหลังและที่ระเบียงทางเดิน บางคนถูกสกัดจุด บางคนดื่มสุรายาของแม่เฒ่าจินจนหมดสติไป

เสี่ยวหูจื่อยังไม่เอ่ยวาจา เพียงดื่มสุราอยู่ในความเงียบ เผยรั่วหลันมองไปที่ใบหน้าของเขา ในใจทำได้เพียงขอบคุณเขาที่ยอมมาอยู่เคียงข้างแล้วรอคอยให้นางได้พบกับเทียนซาซิงที่กำลังจะมาถึง ทั้งคู่ไม่มีกะจิตกะใจจะปริปากพูด เพราะรู้ว่าเทียนซาซิงฝึก 'ฝ่ามือสลายศพ' สำเร็จแล้ว แม้ทั้งสองคนจะร่วมมือกัน ก็ยังไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเทียนซาซิงแน่นอน

ในเวลาเที่ยงคืน มีเงาของคนคนหนึ่งปรากฏขึ้นบนกำแพง

เผยรั่วหลันรู้ทันทีว่านั่นคือเทียนซาซิง นางสัมผัสได้ถึงไอสังหารของเขาจากระยะไกล

เทียนซาซิงถือกริชคู่อยู่ในมือ คมของกริชเปล่งประกายเย็นเยียบอยู่ใต้แสงจันทร์ เมื่อครู่ที่พันธมิตรเลือดส่งคนออกมาสำรวจเส้นทางนั้นเห็นได้ชัดว่าเป็นเพียงแค่ตัวประกอบ ส่วนผู้ที่มาในครานี้เป็นตัวหลัก

เผยรั่วหลันสอดเข็มเอ๋อเหมยไว้ที่นิ้วแล้วลุกขึ้นยืน เดินช้า ๆ ออกจากโถงด้านหลัง เงยหน้าขึ้นมองเทียนซาซิง ส่วนเทียนซาซิงก็มองนางเช่นกัน

ใบหน้าของทั้งคู่ปราศจากความรู้สึก เทียนซาซิงไม่รู้จะทำท่าทางอย่างไรดี ขณะที่เผยรั่วหลันจงใจไม่ปล่อยให้ใบหน้าของนางมีอารมณ์

เสี่ยวหูจื่อวางขวดสุราลง ยืนขึ้นแล้วย่างสามขุมไปหาเผยรั่วหลัน พร้อมกับดาบตัดพายุในมือ เมื่อมีเสี่ยวหูจื่อยืนอยู่ข้างนาง เผยรั่วหลันจึงมั่นใจขึ้นเล็กน้อย นางชูเข็มเอ๋อเหมยขึ้นพลางพูดว่า “เทียนซาซิง ข้ารู้ว่าเป้าหมายของเจ้าในคืนนี้คือท่านพ่อท่านแม่ของข้า ข้าไม่อาจปล่อยให้เจ้าฆ่าพวกเขาได้”

เทียนซาซิงมองมาที่นาง ในดวงตาเผยให้เห็นความสับสนเล็กน้อย เผยรั่วหลันรู้ว่าเขาไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมนางถึงต้องปกป้องคนในตระกูลของตัวเองแล้วมาต่อสู้กับเขา และก็ไม่เข้าใจว่า ทั้งที่นางรู้ว่าตัวเองไม่ใช่ศัตรูของเขา แต่ทำไมยังออกมาสกัดกั้น นางทำได้แค่สูดลมหายใจแล้วใช้คำพูดที่เขาเข้าใจได้มาอธิบายว่า “ถึงแม้ข้าจะออกจากบ้านไปนานแล้ว แต่พวกเขาก็ยังเป็นบิดามารดาผู้ให้กำเนิดของข้า ตอนที่ข้าอยู่ในหุบเขาสือโหลวนั้น คิดถึงพวกเขาทุกวันทุกคืน บัดนี้ข้ากลับบ้านแล้ว ได้พบท่านพ่อท่านแม่และพี่ชายของข้า พวกเขายังเป็นญาติพี่น้องของข้าอีกด้วย ข้าจะปล่อยให้เจ้าฆ่าพวกเขาไม่ได้”

เทียนซาซิงกล่าวว่า “เจ้าสำนักพันธมิตร...มีคำสั่ง ไม่ปฏิบัติตามไม่ได้!”

เผยรั่วหลันเอ่ยว่า “เจ้าแค่ถูกหัวหน้าใหญ่ขายให้กับพันธมิตรเลือดชั่วคราวเท่านั้น เหตุใดจึงต้องทำตามคำสั่งของเจ้าสำนักพันธมิตรเลือดด้วย”

เทียนซาซิงกล่าวว่า “หัวหน้าใหญ่สั่งการ ต้องเชื่อฟัง”

เผยรั่วหลันรู้ว่าหัวหน้าใหญ่ต้องสั่งการเทียนซาซิงมาเป็นอย่างดี ให้เขาเชื่อฟังเจ้าสำนักพันธมิตรเลือด แม้เทียนซาซิงจะไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าสำนักพันธมิตรเลือดได้ แต่เขาจะไม่ละเมิดคำสั่งของหัวหน้าใหญ่เด็ดขาด ในสถานการณ์เช่นนี้ นางทำได้เพียงพยายามเกลี้ยกล่อมแล้วกระซิบว่า “เทียนซาซิง เจ้าฟังข้าสักคำ ทั้งเจ้า ข้า และเทียนเหมิ่งซิงต่างฝึกฝนกำลังภายในแขนเสื้อคงกระพันและศีรษะคงกระพันจนสำเร็จ วรยุทธ์สูงกว่าศิษย์ในลัทธิหลายคน ครั้งที่แล้วเทียนเหมิ่งซิงลงมือก็เอาชนะและจับผู้อาวุโสแปด

ได้ทันที ศิษย์ในลัทธิคนอื่นๆ ออกปฏิบัติการหลายครั้งก็จับเขาไม่ได้ เห็นได้ว่าเทียนเหมิ่งซิงฉลาดกว่าศิษย์ในลัทธิพวกนั้นมาก ตราบใดที่เราสามคนยินยอมพร้อมใจกัน ย่อมจะออกจากลัทธินักฆ่าได้แน่ แล้วหาทางดำรงชีวิตใหม่"

เทียนซาซิงขมวดคิ้วแสดงให้เห็นว่าสงสัย แล้วพูดว่า "ทำอย่างไรออกไปหรือ"

เผยรั่วหลันเห็นเขาดูจะหวั่นไหวเล็กน้อยจึงพูดต่อไปว่า "เราจะใช้ทักษะวรยุทธ์ที่มี บวกกับยาพิษและอาวุธลับ ฉวยจังหวะบุกเข้าไปในโถงโหย่วเหวยตอนที่ศิษย์ของลัทธิประชุมกัน โจมตีศิษย์ของลัทธิ และแม้แต่ปราบหัวหน้าใหญ่ เราจะลงมือต่อสู้กับพวกเขา ไม่ใช่เพื่อแก้แค้น เพียงแต่เพื่อคืนอิสรภาพและไม่ถูกพวกเขาควบคุมอีกต่อไป เทียนซาซิง ตราบใดที่เราสามคนผนึกกำลังกัน ต้องทำเรื่องนี้สำเร็จแน่นอน!"

เทียนซาซิงส่ายหน้าเล็กน้อยพูดว่า "ไม่สำเร็จ" แล้วเสริมอีกว่า "เจ้าอยู่บ้าน ไม่กลับลัทธินักฆ่าหรือ"

เผยรั่วหลันจิตใจร้อนรนพลางเอ่ยว่า "ข้าไม่มีบ้านอีกแล้ว ที่นี่ไม่ใช่บ้านของข้า ลัทธินักฆ่าก็ไม่ใช่บ้านของข้า เจ้าปล่อยท่านพ่อท่านแม่ของข้า แล้วพวกเราสามคนออกจากลัทธินักฆ่าด้วยกันดีไหม"

เทียนซาซิงส่ายหน้าอีกครั้ง เหลือบมองไปที่เทียนเหมิ่งซิงแล้วพูดอย่างเย็นชาว่า "เขา คนในครอบครัวหรือ"

เผยรั่วหลันทำได้เพียงตอบว่า "เทียนเหมิ่งซิงเป็นสหายที่ดีที่สุดของข้า และเป็นคนในครอบครัวของข้า เจ้าห้ามทำร้ายเขา"

เทียนซาซิงฟังแล้วฉายแววโกรธเกรี้ยวที่มิอาจพรรณนาได้ในดวงตา เขารู้สึกว่าเทียนเวยซิงทรยศเขา ตลอดเวลาที่ผ่านมา เทียนเวยซิงคอยบอกว่าเขาเป็นคนในครอบครัวของนาง ให้เขาคิดว่านางเป็นบ้านได้ แต่ทว่าเมื่อคนในครอบครัวที่แท้จริงของนางถูกคุกคามเอาชีวิต นางกลับลุกขึ้นยืนขวางอยู่ต่อหน้าเขาโดยไม่หันหลังกลับ ปกป้องบิดามารดาและพี่ชายของนาง ในที่สุดเทียนซาซิงก็เข้าใจว่า เทียนเวยซิงไม่ใช่คนในครอบครัวของเขาเลย คนในครอบครัวของนางคือคนในสกุลเผยและแม้กระทั่ง

เทียนเหมิ่งซิง

ความโมโหบนใบหน้าของเทียนซาซิงกลายเป็นความผิดหวัง แล้วก็กลายเป็นความเย็นชา ผมสีดำของเขากระเซอะกระเซิงไปทั่วใบหน้าและหัวไหล่ เหมือนกับที่เผยรั่วหลันเห็นเขาในครั้งแรก แม้แต่ร่องรอยความอบอุ่นในสายตาของเขาที่สงวนไว้ให้นางก็อันตรธานหายไปอย่างสิ้นเชิงแล้วด้วย

เผยรั่วหลันรู้ว่ากล่าวมาถึงจุดนี้แล้ว เทียนซาซิงจะต้องไม่มีวันยกโทษให้นางเด็ดขาด จึงทำได้แค่ยกเข็มเอ๋อเหมยขึ้นแล้วพูดอย่างใจเย็นว่า “เจ้าอยากจะฆ่าคนในครอบครัวของข้า อยากจะฆ่าเทียนเหมิ่งซิง งั้นต้องฆ่าข้าเสียก่อน!”

เทียนซาซิงหรี่ตาลง มองดูเทียนเวยซิง แล้วมองดูเทียนเหมิ่งซิงที่อยู่ข้างนาง เขาหาได้เอ่ยคำใดไม่ จู่ ๆ ก็เหน็บกริชในมือซ้ายกลับเข้าไปที่บั้นเอวแล้วชูมือขึ้น สีฟ้าสดใสที่อยู่ในฝ่ามือซ้ายสีซีดขาวของเขานั้น แค่มองแวบเดียวก็รู้ว่ามันเป็นพิษร้ายแรง นางจึงตกใจมาก

เผยรั่วหลันหัวใจกระตุกวูบ ‘พิษสลายศพ! เป็นอย่างที่เทียนฟู่ซิงพูดไว้ไม่ผิดเลยจริง ๆ!’

เทียนซาซิงไม่ได้ให้สัญญาณใด ๆ ทันใดนั้นก็กระโจนไปทางเสี่ยวหูจื่อ กริชในมือขวาตรงเข้าจ่อที่ลำคอ เผยรั่วหลันรู้ว่าเขายังไม่ต้องการฆ่านางในทันที ดังนั้นจึงพุ่งเป้าไปที่เสี่ยวหูจื่อแล้วโจมตีด้วยฝ่ามือซ้าย เตรียมจะใช้พิษสลายศพ

เผยรั่วหลันตวัดเข็มเอ๋อเหมยในมือขวาออกไปทันที เข้าทิ่มแทงโจมตีที่แขนซ้ายของเทียนซาซิง พยายามสกัดกั้น ส่วนเสี่ยวหูจื่อก็ยกดาบตัดพายุขึ้นปัดกริชของเทียนซาซิงออกไป เผยรั่วหลันเห็นพวกเขาต่อสู้กันสองสามกระบวนท่า ก็รู้แล้วว่าเสี่ยวหูจื่อไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเทียนซาซิง ตอนที่พวกเขาประมือกันที่หวายซี เสี่ยวหูจื่อเฉือนเอาชนะไปได้เล็กน้อย แต่สถานการณ์ของเขาในเวลานั้นต่างจากตอนนี้มากนัก หลังจากกลับถึงบ้านที่ฉางอันก็หงอยเหงาเศร้าซึม ดื่มเหล้าหัวรานำทำร้ายร่างกายตนเอง ความมุ่งมาดปรารถนาของเขาล้วนถูกบ่อนทำลาย วรยุทธ์เสื่อมถอย สูญเสียพละกำลัง

ของปีก่อนหน้า เมื่อเจอกับฝ่ามือสลายศพในมือซ้ายของเทียนซาซิง เสี่ยวหูจื่อก็ไม่สามารถเข้าใกล้อีกฝ่ายได้ ทั้งสองคนกำลังตัดสินว่าวรยุทธ์ของใครสูงของใครต่ำ

เสี่ยวหูจื่อกับเทียนซาซิงรู้สถานการณ์ตรงหน้าชัดเจน เทียนซาซิงยังคงโจมตีไม่หยุดหย่อน เข้าประชิดพร้อมกับใช้พิษสลายศพคุกคามเป็นครั้งคราว เสี่ยวหูจื่อไม่สามารถต่อกรได้ ทำได้เพียงหลบเลี่ยงถอยหลัง ส่วนเผยรั่วหลันก็ไม่กล้าเข้าใกล้เทียนซาซิง จึงต้องโจมตีอยู่ด้านข้างเท่านั้น พวกเขาพยายามช่วยเหลือกันและกัน แต่สถานการณ์การต่อสู้ดังกล่าวก็ต้านได้มากสุดสิบกว่ากระบวนท่าเท่านั้น เทียนซาซิงจะจัดการเสี่ยวหูจื่อก่อน แล้วค่อยจัดการกับเผยรั่วหลัน จากนั้นจะไปฆ่าท่านพ่อท่านแม่ของนาง

เผยรั่วหลันอดรู้สึกสิ้นหวังหมดหนทางไม่ได้ นางรู้ว่าเทียนซาซิงเอาชนะพวกนางได้อย่างแน่นอน ส่วนท่านพ่อท่านแม่ของนางก็มีภยันตรายอยู่แค่ปลายจมูกนี้เอง นางอดคิดไม่ได้ว่า ‘ตอนที่ตัวข้าเองลงมือลอบสังหารเป้าหมาย เมื่ออีกฝ่ายเห็นทักษะของข้า ก็จะต้องคิดสิ้นหวังอยู่ในใจเหมือนกันสินะ’

ในเวลานี้นางทำได้แค่กัดฟันกรอด แล้วเร่งบุกจู่โจมโดยหวังว่าจะต่อต้านให้นานเท่าที่จะทำได้ นางพนันว่าเทียนซาซิงจะไม่ลงมือฆ่านางจริง ๆ มากสุดเขาก็แค่จะทำร้าย ดังนั้นนางยังคงต้องต่อสู้อย่างหนักหน่วง

ไม่นานนักแขนซ้ายของนางก็ถูกกริชของเทียนซาซิงกรีด เลือดสด ๆ สาดกระเซ็น ใบหน้าของเทียนซาซิงไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ เผยรั่วหลันรู้ดีว่าถึงอย่างไรเขาก็ออมมือ กริชครานี้ใช้กำลังเพียงเล็กน้อย จึงไม่ได้ตัดแขนซ้ายของนาง ทว่าเขาไม่เมตตาต่อเสี่ยวหูจื่อเลยแม้แต่น้อยหลังจากผ่านไปหลายสิบกระบวนท่า เสี่ยวหูจื่อก็เลือดท่วมตัวไปแล้ว เสื้อสีแดงชาดเปรอะเปื้อนไปด้วยคราบเลือดสีเข้มเป็นจุดเป็นจ้ำ ทั้งบนหัวไหล่ แขน และต้นขาล้วนมีบาดแผล เลือดไหลนองไม่หยุด

ในใจเผยรั่วหลันไม่ได้หวาดกลัว แม้ความตายจะใกล้เข้ามาทุกขณะ หลังจากผ่านการฝึกฝนเคี่ยวกรำมาหลายปีในลัทธินักฆ่า นางก็ไม่กลัวความตายอีกแล้ว อย่างไรก็ตาม แม้นางจะตายก็ไม่สลักสำคัญอะไร แต่นางจะ

ไม่ยอมเห็นเสี่ยวหูจื่อตายต่อหน้าต่อตาตัวเอง และยิ่งไม่เต็มใจจะเห็นบิดามารดาของนางถูกฆ่าอย่างไร้ความผิดอีกด้วย นางทำได้แค่คอยประคองตัวพอให้รอดไปอย่างสุดกำลัง ปฏิเสธที่จะยอมแพ้

หลังจากผ่านไปกว่าสิบกระบวนท่า กริชของเทียนซาซิงกลายเป็นเร็วขึ้นและรุนแรงขึ้น ทั้งเผยรั่วหลันและเสี่ยวหูจื่อร่วมมือกันต่อสู้ คนหนึ่งออกกระบวนท่า ส่วนอีกคนตรึงศัตรูไว้ ถูลู่ถูกังสกัดกริชของเทียนซาซิงไว้ได้ ทว่าโอกาสพ่ายแพ้ก็ยิ่งเห็นชัดเจนขึ้น เผยรั่วหลันกับเสี่ยวหูจื่อรู้อยู่แก่ใจดีว่า พวกเขาจะต้องสู้อย่างหนักไปด้วยกัน หากคนใดคนหนึ่งพลาดท่าอีกคนจะต้องทนทุกข์ทรมานในทันที

ทันใดนั้น จู่ ๆ เทียนซาซิงก็หันไปหาเผยรั่วหลัน สะบัดกริชในมือขวาออกไป กระแทกข้อมือเข้าหาใบหน้าของนาง ชี้กริชตรงไปที่ดวงตา เห็นได้ชัดว่าตั้งใจจะแทงนางให้ตาบอด ท่านี้อันตรายมาก หากนางไม่หลบจะตาบอดทันที จึงต้องรีบย่อตัวหลบหนีไป

ในเวลานี้เสี่ยวหูจื่อกำลังกวัดแกว่งดาบตัดพายุเข้าโจมตี และเพราะการหลบหลีกของเผยรั่วหลันครานี้ ทำให้เขาสูญเสียการควบคุม จึงเปิดช่องให้เทียนซาซิงรุกเข้าจู่โจม

เทียนซาซิงแสยะยิ้มเย้ยหยันที่มุมปาก เขาอยากจะเอาชีวิตของเทียนเหมิ่งซิงมาตั้งนานแล้ว ตอนนี้สบโอกาส เขาใช้จังหวะที่เทียนเวยซิงย่อตัวล่าถอย พุ่งฝ่ามือซ้ายออกมา ชกไปยังใบหน้าของเทียนเหมิ่งซิง พิษสลายศพในมือของเขานั้นรุนแรงร้ายกาจมาก ฝ่ามือนี้แข็งแกร่งยิ่งนัก ถึงแม้เขาจะไม่สามารถโจมตีเทียนเหมิ่งซิงได้ แต่เพียงแค่สัมผัสโดนผิวหนังก็จะทำให้พิษสลายศพแพร่เข้าไปในร่างกายของเทียนเหมิ่งซิง กล้ามเนื้อเปื่อยยุ่ย และจะสิ้นชีวิตในไม่กี่อึดใจ

เมื่อเผยรั่วหลันเห็นฝ่ามือนี้กำลังจะโจมตีเสี่ยวหูจื่อ นางตกใจสะดุ้งโหยง ไม่มีเวลาขบคิด ใช้วิชาตัวเบาทันที โถมตัวตรงเข้าหา ยื่นเข็มเอ๋อเหมยออกมาในฉับพลัน ตัดไปทางข้อมือซ้ายของเทียนซาซิง ท่านี้รวดเร็วและแม่นยำ พอแทงลงไปก็ตัดฝ่ามือซ้ายของเขาได้ทันที และเป็นวิธีเดียวที่จะจัดการกับพิษสลายศพได้

เทียนซาซิงย่อมรู้ดีว่านี่เป็นหนึ่งในทักษะการฆ่าที่เทียนเวยซิงถนัด จึงชักสีหน้าเล็กน้อย แล้วรีบหดมือซ้ายที่ชกเทียนเหมิ่งซิงกลับคืน พยายามถอยห่างออกไป แต่ทว่าเสี่ยวหูจื่อโต้กลับอย่างรวดเร็ว แล้วฉวยโอกาสเปลี่ยนกระบวนท่า ควงดาบตัดพายุขวางผงาด พายุดาบเข้าห่อหุ้มร่างของเทียน-ซาซิงทั้งตัวจนเขามิอาจถอยหนีได้ จึงทำได้เพียงมองดูเข็มเอ๋อเหมยของเผยรั่วหลันตัดบนข้อมือซ้ายของเขาตาปริบ ๆ เลือดแดงฉานสาดกระเซ็นออกมาในชั่วขณะนั้น อย่างไรก็ตาม เผยรั่วหลันมิอาจกลั้นใจทำขั้นเด็ดขาด การแทงครานี้ยังไม่ได้ใช้ความสามารถสูงสุด จึงตัดข้อมือของเทียนซาซิงไปเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น กระดูกยังคงเชื่อมต่อกัน มือยังไม่ได้ขาด

ในขณะนั้น ทุกอย่างดูเหมือนจะนิ่งงันในฉับพลัน ทั้งสามหยุดอยู่กับที่โดยไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย รอบด้านก็เงียบไร้สุ้มเสียง

ได้ยินแค่เสียงดังแกร๊งเท่านั้น เป็นมือขวาของเทียนซาซิงที่คลายออก กริชตกลงไปที่พื้น เขาจับมือซ้ายที่เต็มไปด้วยเลือดไว้แน่น

ทั้งสามคนหาได้ก้มหน้าลงมองดูกริชเล่มนั้นไม่

ทันใดนั้นเทียนซาซิงก็เงยหน้าขึ้นถลึงตาจ้องมองเผยรั่วหลัน แล้วขบฟันกรอดเอ่ยสองคำว่า “เทียนอี้!”

เผยรั่วหลันอดสั่นสะท้านไปทั้งตัวไม่ได้ แล้วนึกถึงตอนผ่านด่านที่สองขึ้นมาในทันที ตัวนางเองเคยลงมืออย่างเหี้ยมโหด ตัดข้อมือขวาของเทียนอี้ซิงจนขาด ลงมือรุนแรงมาก นางยังจดจำช่วงเวลาที่ฝ่ามือของเทียนอี้ซิงหล่นลงบนพื้นได้อยู่ นั่นเป็นครั้งแรกที่นางทำร้ายคู่ต่อสู้จนบาดเจ็บสาหัส และเป็นครั้งแรกที่นางลงมือทำร้ายพี่น้องอีกด้วย

เทียนซาซิงย่อมจำได้ชัดเจน ในพริบตานั้น เขาได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง นางเป็นคนที่ไม่เลือกวิธีการ ยอมฆ่าเพื่อนพี่น้องโดยไม่คำนึงถึงอะไรทั้งสิ้นเพื่อปกป้องตัวเอง เมื่อมาถึงจุดนี้เทียนซาซิงเอ่ยถึงเทียนอี้ซิงกล่าวหาว่าเผยรั่วหลันลงมือต่ำช้าและไร้ความปรานี

เผยรั่วหลันเย็นยะเยือกไปทั้งตัว หัวใจเต้นแรงโครมคราม นางไม่เคยคิดเลยว่าวันหนึ่งนางจะลงมือกับเทียนซาซิง และถึงขั้นทำร้ายเขาอย่างหนักจนเกือบตัดมือข้างซ้ายของเขา สิ่งนี้จะแตกต่างจากในปีนั้นที่นางตัดมือของ

เทียนอี้ซิงขาดได้อย่างไร

นางอดเงยหน้ามองดูเสี่ยวหูจื่อไม่ได้ เมื่อเห็นเขาชะงักหยุดนิ่ง ราวกับมิอาจเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นตรงหน้า ฉับพลันนั้นนางก็ชัดเจนอยู่ในใจ เป็นนางเองที่ลงมือทำร้ายเทียนซาซิง และไม่เพียงจะหยุดเขาไม่ให้ลอบสังหารท่านพ่อท่านแม่ของนาง แต่เหตุผลที่ยิ่งใหญ่กว่าคือนางต้องหยุดเขาไม่ให้ฆ่าเสี่ยวหูจื่อ แม้พวกเขาทั้งคู่จะเป็นสหายที่จริงใจและร่วมเป็นร่วมตายของนาง ทว่าในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ นางก็เลือกปกป้องเสี่ยวหูจื่อในท้ายที่สุด แล้วเลือกทำร้ายเทียนซาซิงแทน

เทียนซาซิงจ้องเขม็งมองเทียนเวยซิง ดวงตาเย็นชาราวกับน้ำแข็งสองพันปี ไร้ช่วงดอกไม้ผลิบานในยามวสันตฤดูและหิมะละลายในโลกหล้า ทันใดนั้นเขาก็พูดอย่างเยือกเย็นว่า “โง่เง่า! มียอดฝีมือ เจ้าไม่ต้องลงมือ!” เมื่อพูดจบเขาก็หันหลังหนีไป ใช้วิชาตัวเบาหายวับไปท่ามกลางความมืดมิดในชั่วพริบตาเดียว

เผยรั่วหลันรู้ว่าเหตุใดเขาไม่ยอมต่อสู้อีกต่อไป ทั้งที่เทียนซาซิงมีฝีมือกริชคู่อันยอดเยี่ยม บวกกับฝ่ามือสลายศพแล้ว ทั้งสองคนย่อมไม่ใช่คู่ต่อสู้ แต่เพราะบัดนี้มือซ้ายของเขาใช้การไม่ได้ วรยุทธ์ย่อมลดลงอย่างฮวบฮาบ ไม่สามารถรับมือนางกับเสี่ยวหูจื่อได้แน่นอน และเขาไม่ต้องการให้ตัวเองอัปยศอดสู จึงตัดสินใจเด็ดขาดจากไป

แต่นางไม่เข้าใจสิ่งที่เทียนซาซิงพูดทิ้งท้ายไว้ อะไรคือ ‘มียอดฝีมือไม่ต้องลงมือ’ เขาคิดว่าตัวเองจะนิ่งดูดายต่อทุกอย่างจริงหรือ

เผยรั่วหลันจ้องเงาหลังของเทียนซาซิงที่หายตัวไปในยามราตรีมืดสนิท เมื่อก้มหน้ามองจึงเห็นคราบเลือดหยดเป็นหย่อม ๆ เหลืออยู่บนพื้น จู่ ๆ ก็รู้สึกว่าข้อมือซ้ายของตัวเองก็มีเลือดไหลจ๊อก ๆ ไม่ขาดสาย

แม้นางไม่ต้องการให้เป็นเช่นนี้อีก แต่ก็ต้องเผชิญกับความจริงข้อนี้ นางทรยศสหายที่สนิทที่สุดของตัวเอง

ในตอนรุ่งสางของวันถัดมา แสงแดดสาดส่อง หูเจิ้งสะดุ้งตื่น ลุกขึ้นนั่งด้วยความตกใจ เพียงรู้สึกวิงเวียนตาลาย ไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหนไปชั่วขณะหนึ่ง เขาเหลือบซ้ายแลขวา แล้วพบว่าตัวเองนอนอยู่ในห้องโถงด้านหลัง

จากนั้นก็จำได้ว่า ‘ยามดึกสงัดเมื่อคืนนี้ คุณหนูเผยชวนข้ามาดื่มสุราที่นี่...’

เมื่อนึกถึงการต่อสู้อันโหดร้ายที่เกิดขึ้นก่อนจะดื่มสุรา เขาก็หน้าถอดสีทันที แล้วกระโดดขึ้นในฉับพลัน พุ่งพรวดออกไปจากห้องโถง เห็นลูกน้องของเขานอนกลาดเกลื่อนอยู่ใต้ระเบียงด้านนอกห้องโถงด้านหลัง เขารีบยอบตัวลงอย่างรวดเร็ว แล้วเอื้อมมือไปจับชีพจรของพวกเขา จากนั้นก็โล่งใจ ลูกน้องทั้งหมดนอนหลับสนิท และชีวิตก็ยังปลอดภัยดี

หูเจิ้งจำสิ่งที่เห็นเมื่อคืนได้ จึงรีบไปตรวจสอบที่ลานบ้าน เมื่อเห็นคราบเลือดเป็นรอยอยู่บนพื้นก็ตกใจ ‘เมื่อคืนนี้ข้าเห็นนักฆ่ามาโจมตีกับตา แล้วถูกคุณหนูเผยฆ่าและทำลายศพ แต่ที่นี่ยังมีคราบเลือดอื่น หรือว่าหลังจากที่ข้าสลบไป ยังมีนักฆ่าคนอื่นเข้ามาอีก ไม่รู้ว่าถูกคุณหนูเผยทำลายศพกำจัดร่องรอยหรือหลบหนีไปกันแน่’

เขาจิตใจร้อนรน ไปพบเผยตู้ทันที เผยตู้ไม่ทราบว่าเกิดการต่อสู้อย่างดุเดือดเลือดพล่านขึ้นที่บ้านเมื่อคืนนี้ เมื่อเห็นสหายเก่าผมเผ้ายุ่งเป็นกระเซิงเข้ามาหาตัวเอง จึงรีบถามว่า “พี่ใหญ่หู เกิดอะไรขึ้น เจ้าเป็นอะไรไหม”

หูเจิ้งกลืนน้ำลาย ไม่ทราบว่าจะเอ่ยปากพูดกับเพื่อนเก่าอย่างไร ให้บอกว่าบุตรสาวของเขามีวรยุทธ์สูงส่ง แล้วฆ่านักฆ่าคนหนึ่งตายได้ง่ายดายงั้นหรือ เขาสูดลมหายใจพลางพูดว่า “น้องเผย บอกตามตรง มีนักฆ่ามาที่จวนเมื่อคืน ข้าเห็น...เห็นคุณหนูหกลูกสาวของเจ้า นางทำให้ข้าสลบไป ก่อนนั้นข้าเห็นนางลงมือกับตาตัวเอง ฆ่านักฆ่าคนหนึ่งและทำลายศพ”

ในขณะนี้ เผยฮูหยินเดินออกมาจากห้องโถงด้านใน ได้ยินคำพูดของหูเจิ้ง สีหน้าจึงซีดขาว ขาทั้งคู่อ่อนพับ ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ ปิดหน้าร้องไห้ แล้วพูดว่า “ท่านพี่ ข้าไม่อยากเชื่อเลย แต่ทุกอย่างที่รั่วหลัน...รั่วหลันนางพูดนั้นเป็นความจริงใช่ไหม”

เผยตู้รีบไปปลอบใจภรรยา เขาก็สีหน้าซีดเผือดพลางส่ายหน้าพูดว่า “ต่อให้เราไม่ต้องการ ก็ต้องเชื่อที่นางเล่า”

หูเจิ้งมองไปที่เผยตู้ แล้วมองไปทางเผยฮูหยินอีก ด้วยความประหลาดใจอดสงสัยไม่ได้ว่า “พวกเจ้ารู้...รู้ว่าคุณหนูหกมีวรยุทธ์หรือ”

เผยฮูหยินร้องไห้ฟูมฟายมากขึ้น เผยตู้โอบไหล่ของภรรยาแล้วพูดปลอบโยนว่า "ฮูหยินไม่ต้องกระวนกระวายใจไป ลิ่วเอ๋อไว้ใจเรา จึงบอกความจริงกับเรา ตอนนี้มีนักฆ่าตั้งใจจะมาลอบโจมตี นางลงมือต่อต้านก็เป็นความกตัญญูของนาง แต่เดิมเด็กคนนี้ไม่ใช่คนธรรมดา แต่ก็ดีที่รู้ว่านางไม่ใช่คนชั่วที่ก่อกรรมทำเข็ญ"

เผยฮูหยินร้องไห้เศร้าระทมมากขึ้น สะอื้นไห้เงียบ ๆ

หูเจิ้งและเผยตู้สบตากันแวบหนึ่งแต่ก็มิได้กล่าวอะไร

เผยตู้คิดในใจว่า 'ช่างเป็นเรื่องน่าอึดอัดใจจริง ๆ สำหรับเขาและภรรยา ที่ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนผู้นี้เกิดมาสวยสดงดงามเช่นนี้ จนได้รับเลือกเป็นนางใน เดิมทีมีอนาคตสดใส ไหนเลยจะรู้ว่านางกลายเป็นนักฆ่าฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา!'

ในที่สุดเผยตู้ก็เกลี้ยกล่อมให้ภรรยาหยุดร้องไห้ แล้วพยุงนางกลับไปพักผ่อนในห้อง หลังจากนั้นจึงเชิญหูเจิ้งให้ไปพูดคุยกันลับ ๆ ที่ห้องโถงด้านใน เผยตู้จึงเล่าเรื่องราวหลังจากบุตรีถูกจับตัวไปตอนอายุเจ็ดขวบถูกคนชั่วลักพาตัวส่งไปยังหุบเขาสือโหลว เมื่อผ่านสองด่านก็ย้ายไปฝึกฝนวรยุทธ์ต่อที่คฤหาสน์หรูซือ

หูเจิ้งยิ่งฟังยิ่งประหลาดใจมากขึ้นเรื่อย ๆ พลางกล่าวว่า "ข้าเคยได้ยินข่าวลือเรื่องของลัทธินักฆ่าและหุบเขาสือโหลว แต่คิดไม่ถึงเลยว่ามันเป็นเรื่องจริง! คุณหนูหกถูกคนจับตัวไปที่หุบเขาสือโหลวเป็นเวลาหลายปี ได้รับความทุกข์ทรมาน ผ่านความยากลำบาก จนได้รับผลตอบแทนเป็นวรยุทธ์ขั้นสูง ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย!"

เผยตู้ทำได้เพียงฝืนยิ้ม ถอนหายใจแล้วพูดว่า "ลิ่วเอ๋อมีนิสัยแข็งกร้าวกว่าเด็กผู้ชาย หากเปลี่ยนเป็นพี่ชายของนางไปแทน เกรงว่าจะไม่มีทางรอดชีวิตกลับมาได้ ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายกันแน่!"

หูเจิ้งตบไหล่สหายเก่า ไม่ทราบว่าควรจะพูดปลอบใจอย่างไร เขานึกถึงใบหน้าสวยงามของคุณหนูเผยซึ่งมีความสามารถน่ากลัว แล้วยังมีอดีตที่ไม่มีคนรู้กับมิตรภาพของนางกับคุณชายหนุ่มสกุลอู่ที่สวมเสื้อสีแดงคนนั้นอีกด้วย ในใจเขาจึงอดสงสัยและสงสารหญิงสาวคนนี้ไม่ได้

การต่อสู้ดุเดือดในจวนสกุลเผยคืนนั้น เผยรั่วหลันทำลายข้อมือซ้ายของเทียนซาซิง หยุดไม่ให้เขาลงมือกับบิดามารดาของตัวเอง แม้นางจะโชคดีปกป้องบิดามารดาไว้ได้ แต่ก็ตระหนักว่าสถานการณ์ในขณะนี้อันตรายอย่างยิ่งยวด ก่อนจะพยายามสกัดกั้นเทียนซาซิง นางก็ครุ่นคิดถึงสิ่งที่ควรทำขั้นต่อไป นางรู้ว่าเรื่องที่เทียนซาซิงทำงานพลาดนั้นจะแพร่กลับไปที่คฤหาสน์หรูซื่อในไม่ช้า นางจะต้องรีบกลับไปที่ลัทธินักฆ่า แล้วรายงานเรื่องนี้กับหัวหน้าใหญ่เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยตัวเอง

อย่างไรก็ตามนางไม่สามารถออกไปได้ ประการแรก นางยังไม่ได้รับคำสั่งจากหัวหน้าใหญ่ จึงไม่กล้าออกจากบ้านโดยไม่ได้รับอนุญาต ประการที่สอง นางกังวลถึงสถานการณ์ของเสี่ยวหูจื่อมาก เขาได้รับบาดเจ็บไม่น้อยในคืนนั้น แต่โชคดีที่ไม่ร้ายแรง ตั้งแต่ต่อสู้กับเทียนซาซิง เสี่ยวหูจื่อก็ยิ่งหดหู่มากขึ้น ซ่อนตัวอยู่ในห้องนอนภายในจวนเสนาบดีอู๋ไม่ยอมออกมา ดื่มสุราหัวรานำ้ตลอดทั้งวัน เผยรั่วหลันได้ลอบเข้าไปเยี่ยมเขาในจวนเสนาบดีอู๋หลายต่อหลายครั้ง แล้วพยายามเกลี้ยกล่อม แต่เสี่ยวหูจื่อก็ไม่มีชีวิตชีวาเอาเสียเลย

เผยรั่วหลันเข้าใจว่าเสี่ยวหูจื่อไม่สามารถยอมรับความจริงที่ว่าวรยุทธ์ของเขาเสื่อมถอยลงมาก ไม่ใช่คู่ปรับของเทียนซาซิงอีกต่อไป และปฏิเสธไม่ได้ว่าเขาต้องการเผยรั่วหลันมาคอยช่วยเหลือต่อเนื่องถึงจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ แต่จิตใจของนางก็ยังว้าวุ่นอยู่มากในเวลานี้ เมื่อเห็นเสี่ยวหูจื่อยอมจำนนกับชะตากรรมของตัวเองและถอดใจ จึงคิดว่า ‘ตอนนี้ข้ายังเอาตัวเองไม่รอด ยังต้องทุ่มเทจิตใจเพื่อดูแลเจ้า เหตุใดเจ้าไม่มีกำลังวังชาขึ้นมาอีกสักหน่อย อย่าเอาแต่ทำให้ข้าต้องเป็นกังวลเลย!’ นางขบฟันกรอดและไม่ไปหาเขาอีก ซ่อนตัวอยู่ในห้องนอนของตัวเอง ปิดประตูไม่ออกจากเรือนเช่นกัน

มารดามาพบนางหลายครั้ง ร้องไห้ขอร้องให้นางเปิดประตู แต่เผยรั่วหลันปฏิเสธที่จะเปิดประตูและไม่ตอบคำ

หูเจิ้งก็มาหานางแล้วพูดอยู่ข้างนอกประตูว่า “คุณหนูหก ลุงหูชื่นชมวรยุทธ์ของเจ้า และซาบซึ้งใจที่เจ้าออกมือขับไล่นักฆ่า หากมีโอกาส ลุงหวัง

จะได้ดื่มและพูดคุยกับเจ้าอีกครั้งอย่างหมดเปลือก” เมื่อพูดจบเขารออยู่ครู่หนึ่ง ไม่เห็นนางตอบกลับจึงกำมือคารวะแล้วจากไป

เผยรั่วหลันแอบมองดูหูเจิ้งจากไปผ่านรอยแตกที่หน้าต่าง ทันใดนั้นจิตใจก็รู้สึกเศร้าอาดูร น้ำตาไหลพรากลงอาบแก้ม ทุกคนในครอบครัวตั้งแต่บิดามารดาและพี่ชายไปจนถึงคนรับใช้ ทุกคนปฏิบัติกับนางเหมือนเป็นสัตว์ประหลาด มีเพียงท่านลุงหูเจิ้งที่ปฏิบัติต่อนางอย่างจริงใจและเป็นธรรมชาติ ด้วยความเคารพเลื่อมใสที่เจือความรักความเอ็นดูเล็กน้อย เผยรั่วหลันรู้สึกเจ็บปวดอยู่ในใจ เกิดความคิดจะไปตามลุงหูอยู่นิดหน่อย บางทีการได้อยู่ข้าง ๆ เขาเท่านั้น นางจึงจะเป็นเด็กผู้หญิงทั่วไปและใช้ชีวิตแบบธรรมดาได้

ทดลองอ่าน

บทที่ 60

หลูหลง

สามวันให้หลัง จากการลอบสังหารของเทียนซาซิง ทันทีที่ตะเกียงถูกจุดขึ้นในตอนเย็น จู่ ๆ ในห้องนอนของเผยรั่วหลันก็มีคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้น

เผยรั่วหลันเพิ่งอาบน้ำเสร็จกลับมาจากเรือนด้านหลัง ก็สัมผัสได้ถึงไอสังหารขุมหนึ่งซึ่งส่งมาจากระยะไกล แล้วคิดในใจว่า 'นางมาที่นี่'

เมื่อนางมาถึงเขตเรือน จึงเห็นแม่นางอวิ๋นนั่งนิ่ง ๆ อยู่ในห้องโถงด้านนอก เงยหน้าขึ้นยิ้มให้นางพลางพูดว่า "เทียนเวยซิง หัวหน้าใหญ่สั่งให้ข้ามาที่นี่เพื่อดูว่าเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า 'ที่แท้หัวหน้าใหญ่ยังมีชีวิตอยู่ ยังไม่ได้ถูกพวกเจ้าฆ่าทิ้ง' นางตอบออกไปว่า "เรียนท่านอาจารย์อวิ๋น เทียนเวยซิงได้รับคำสั่งจากหัวหน้าใหญ่ให้รออยู่ในบ้านเงียบ ๆ จึงไม่กล้าออกไปไหนมาไหนตามอำเภอใจ"

แม่นางอวิ๋นยิ้มเย็นชาพลางกล่าวว่า "ว่านอนสอนง่ายอยู่กับบ้านก็ไม่เลว แต่เจ้าทำเรื่องงามหน้าอะไรไว้บ้าง คงต้องรอให้ตัวเจ้าเองไปรายงานต่อหัวหน้าใหญ่แล้วกัน"

เผยรั่วหลันสั่นสะท้าน 'เรื่องของเทียนซาซิง คิดว่าต้องแพร่สะพัดไปถึงหูของหัวหน้าใหญ่แล้ว' นางสงบสติอารมณ์ทันทีแล้วเอ่ยถามว่า "หัวหน้าใหญ่สั่งให้ข้ากลับไปคฤหาสน์หรูซื่องั้นหรือ"

แม่นางอวิ๋นส่ายหน้าแล้วพูดว่า "ไม่ เขามาที่ฉางอัน อยากให้เจ้าไปพบเขาทันที"

เผยรั่วหลันหัวใจกระตุกวูบพลางเอ่ยว่า “ในเมื่อท่านผู้อาวุโสมาถึงฉางอันแล้ว งั้นขอให้อาจารย์อวิ๋นพาข้าไปพบด้วยเถิด”

แม่นางอวิ๋นพูดอย่างเยือกเย็นว่า “ข้ามาที่นี่เพื่อสิ่งนี้”

เผยรั่วหลันสวมใส่เสื้อผ้าเสร็จเรียบร้อยจึงพูดขึ้นว่า “เราไปกันเถอะ”

แม่นางอวิ๋นยืนขึ้น และพลิ้วกายข้ามกำแพงนำหน้าออกไปก่อน นางพาเผยรั่วหลันวิ่งไปรอบ ๆ ในเมืองฉางอันชั่วครู่จึงมาถึงวัดลัทธิเต๋าแห่งหนึ่ง

มีวัดลัทธิเต๋านับร้อยนับพันอยู่ในเมือง เผยรั่วหลันจึงไม่รู้จักวัดลัทธิเต๋าแห่งนี้ คิดในใจว่า ‘หัวหน้าใหญ่มักจะแต่งกายด้วยชุดนักพรต เดิมทีน่าจะหยุดพักค้างคืนอยู่ในอารามเต๋าเพื่อไม่สร้างความสงสัยให้กับผู้คน ไม่รู้ว่าอารามเต๋าแห่งนี้จะเป็นฐานที่มั่นของลัทธินักฆ่าในเมืองหลวงใช่หรือไม่’

แม่นางอวิ๋นพาเผยรั่วหลันไปที่ห้องรับแขกด้านหลังวัด หัวหน้าใหญ่นั่งอยู่ด้านบนแล้ว สีหน้าเย็นชา เมื่อเขาเห็นนางก็ตั้งกระทู้ถามว่า “เทียนเวยซิง เจ้ากล้ามาก! ข้าไม่ได้สั่ง เจ้าออกมือปกป้องคู่สามีภรรยาสกุลเผยโดยพลการ เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้”

เผยรั่วหลันแสร้งทำท่าตื่นตระหนกตกใจ คุกเข่าลงแล้วพูดว่า “หัวหน้าใหญ่บอกให้เทียนซาซิงมาสังหารท่านพ่อท่านแม่ข้างั้นหรือ”

หัวหน้าใหญ่พูดด้วยความโกรธว่า “แน่นอนอยู่แล้ว!”

เผยรั่วหลันพูดอย่างใจเย็นว่า “ที่แท้เป็นเรื่องนี้ แม้เทียนซาซิงจะเป็นสหายสนิทของข้า แต่ในขณะนี้เขาไม่ใช่คนของลัทธินักฆ่า แต่เป็นลูกน้องของพันธมิตรเลือด พันธมิตรเลือดเป็นศัตรูตัวฉกาจของฝั่งเรา เทียนเวยซิงมีอิสระจะลงมือป้องกันการฆ่าของเทียนซาซิง ทำลายชื่อเสียงของพันธมิตรเลือด เพื่อให้ลูกค้าหันมาหาลัทธินักฆ่า ทำให้กิจการของลัทธินักฆ่าเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นถึงจะถูก”

หัวหน้าใหญ่อึ้งอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เยาะเย้ยว่า “งั้นเจ้าก็ยังจงรักภักดีต่อลัทธินักฆ่า ไม่ได้ทรยศหรือ”

เผยรั่วหลันกล่าวว่า “ย่อมเป็นเช่นนี้ เทียนเวยซิงภักดีต่อลัทธินักฆ่าและหัวหน้าใหญ่อย่างมาก ซื่อสัตย์แน่นอน”

หัวหน้าใหญ่สะบัดหน้าสองสามทีแล้วตะโกนว่า “เทียนเวยซิง เจ้ากล้า

สาบานต่อหน้าจตุรเทพหรือไม่ เจ้าลงมือหยุดเทียนซาซิง ไม่ใช่เพื่อปกป้องท่านพ่อท่านแม่ของตัวเอง”

เผยรั่วหลันพยักหน้าอย่างแน่วแน่แล้วพูดว่า “น้อมรับคำสั่งของหัวหน้าใหญ่ เทียนเวยซิงสาบาน” นางคุกเข่าต่อหน้ารูปปั้นจตุรเทพแล้วกล่าวสาบานทันที “ศิษย์เทียนเวยซิง วันนี้ขอสาบานต่อหน้าจตุรเทพว่าศิษย์ลงมือหยุดเทียนซาซิง ไม่ใช่เพื่อปกป้องบิดามารดาของข้า หากคำสาบานนี้เป็นเท็จ ขอให้ข้าถูกขับไล่ออกจากลัทธินักฆ่า ให้เหมือนตายทั้งเป็น และไม่มีที่ฝังศพ”

หัวหน้าใหญ่ฟังนางพูดเสียงเฉียบขาด แม้จะยังเคลือบแคลงอยู่ แต่ก็หยุดตั้งคำถาม

ในความเป็นจริง ช่วงที่เผยรั่วหลันกลับไปถึงสกุลเผยที่ฉางอันนางอ่านหนังสือจำนวนมาก และฟังท่านพ่อพูดคุยเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ในอดีตที่ผ่านมาย้อนหลังไปถึงห้าสิบปี จึงเข้าใจถึงสิ่งที่เรียกว่า ‘จตุรเทพ’ ในช่วงรัชสมัยของฮ่องเต้เสวียนจงนั้นมีชาวหูนอกด่านสองคนคืออันลู่ซานกับสื่อซือหมิงก่อจลาจล รวมถึงลูกชายของพวกเขาทั้งอันชิ่งซวี่และสื่อเฉาอี้ พวกเขาฉวยจังหวะที่ฮ่องเต้เกษมสำราญและไร้การเตรียมพร้อมป้องกัน ตั้งกองทหารขึ้น ทำให้ราชวงศ์ถังตกอยู่ในสภาพที่น่าอึดอัดใจมาก พวกเขาบังคับให้ฮ่องเต้เสวียนจงลี้ภัยไปที่ดินแดนเสฉวน ทั้งยังเป็นเหตุสุดวิสัยทำให้หยางกุ้ยเฟย[1] อันเป็นที่รักต้องตาย อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ผู้นำกบฏอันสื่อสองคนนี้จะสร้างความสับสนอลหม่านในใต้หล้า จะพูดอย่างไรก็เป็นเพียงคนนอกด่านที่ไม่รู้หนังสือ ไม่เพียงแต่ไม่ใช่วีรบุรุษ แม้แต่จอมฉวยโอกาสก็ยังพูดไม่ได้เต็มปากเต็มคำ หลังจากที่อันลู่ซานกับสื่อซือหมิงเริ่มตั้งกองทัพ กองกำลังก็ค่อย ๆ เพิ่มขึ้น จึงเริ่มเกิดการต่อสู้แย่งชิงอำนาจก่อให้เกิดสงครามกลางเมืองไม่หยุดหย่อน ในไม่ช้าทั้งคู่ก็ถูกลูกชายของ

[1] กุ้ยเฟย (貴妃) เป็นตำแหน่งพระราชชายาในองค์ฮ่องเต้ แต่งตั้งได้ 2 คน ถือว่าผู้ดำรงตำแหน่งนี้มีฐานะสูงส่ง และไม่ได้ครองตำแหน่งนี้ได้ง่าย ๆ โดยปกติถ้าชาติกำเนิดไม่สูงส่งพอหรือหากไม่เป็นที่โปรดปรานก็มักไม่ได้รับตำแหน่งนี้ กุ้ยเฟยจะไม่มีราชทินนามประกอบตำแหน่ง มีนางกำนัลได้ 8 คน ขันที 12 คน

ตัวเองฆ่าตาย ลูกชายของทั้งคู่ต่างก็ตั้งตนเป็นฮ่องเต้ ต่างฝ่ายต่างต่อสู้ปัดแข้งปัดขากันไม่หยุดหย่อน ทางเหนือจึงวุ่นวายมาหลายสิบปีเพราะคนทั้งสี่นี้ หมู่บ้านและเมืองต่าง ๆ ถูกไฟสงครามทำลาย อาณาประชาราษฎร์พลัดถิ่นฐานและลำบากยากแค้นนับไม่ถ้วน ดินแดนทางเหนือถูกชาวหูนอกด่านย่ำยียึดครองเป็นเวลาหลายปี ขนบธรรมเนียมประเพณีของคนนอกด่านนั้นหยาบคายและโหดร้าย ในท้ายที่สุดพ่อลูกสองตระกูลสี่คนก็ได้รับการเทิดทูน มีคนหล่อเป็นรูปปั้นเทพเจ้าขึ้นมาเพื่อกราบไหว้บูชา นับเป็นเรื่องที่เหลวไหลไร้สาระจริง ๆ

ตั้งแต่เผยรั่วหลันเข้าสู่หุบเขาสือโหลวเมื่ออายุเจ็ดขวบ ก็คุกเข่าคำนับคนทั้งสี่ทุกวัน จึงเกิดความสงสัยอยู่ในใจมาตลอด ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องกราบไหว้ทั้งสี่คนนี้ และไม่ทราบว่าพวกเขาเป็นใครด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตามหลังจากที่นางกลับถึงบ้าน จึงเก็บรวบรวมหนังสือตำรับตำรา แล้วค้นพบความจริงทางประวัติศาสตร์ ในไม่ช้าก็ตระหนักได้ว่า นางจะไม่เชื่ออะไรในจตุรเทพอีกต่อไป สำหรับผู้คนในเมืองทางตอนเหนือที่ยังบูชาคนทั้งสี่อย่างจริงใจนี้ช่างน่าหัวเราะสิ้นดี

หัวหน้าใหญ่ย่อมไม่รู้ว่าเผยรั่วหลันไม่เคารพและเกรงกลัวต่อสิ่งที่เรียกว่า 'จตุรเทพ' อีกแล้ว และขอให้นางสาบานต่อหน้าพวกเขา สำหรับนางแล้วไม่ได้เป็นเรื่องยากเลย นางไม่ได้สนใจในคำสาบาน แม้นางจะฉลาดและมีไหวพริบเหมือนกับหัวหน้าใหญ่ แต่ก็มีข้อจำกัดของตนเองเช่นกัน ถึงอย่างไรหัวหน้าใหญ่ก็เป็นคนชายแดนตอนเหนือ จึงนับถือและเคารพบูชาจตุรเทพจากก้นบึ้งของหัวใจ ดังนั้นจึงไม่เชื่อว่าสานุศิษย์ของเขาจะดูถูกจตุรเทพจริง ๆ กล้าสบถสาบานเท็จต่อหน้าจตุรเทพโดยไม่หวาดผวาแม้แต่น้อย

หัวหน้าใหญ่เห็นนางสาบานอย่างว่าง่าย จึงสงบลงครู่หนึ่ง ก่อนจะผ่อนลมหายใจพลางกล่าวว่า "เทียนเวยซิง ข้ามีอีกเรื่องหนึ่งอยากมอบให้เจ้าไปจัดการ"

เผยรั่วหลันเห็นว่าหัวหน้าใหญ่ไม่ได้เอ่ยถึงเรื่องของเทียนซาซิงอีกต่อไปจึงรู้สึกโล่งอก แล้วคิดกับตัวเองว่า 'หนนี้ถือว่าข้าโชคดี หลอก

เอาตัวรอดถูไถผ่านไปได้' นางก้มศีรษะกล่าวว่า "เทียนเวยซิงน้อมรับคำสั่งของหัวหน้าใหญ่"

หัวหน้าใหญ่ท่าทางจริงจังขณะพูดว่า "ข้าต้องการให้เจ้าเริ่มด่านที่สาม"

เผยรั่วหลันตกตะลึง ในใจเกิดอารมณ์ต่าง ๆ ผสมกัน ทั้งตื่นเต้นหวาดกลัว และคาดหวัง 'ในที่สุดหัวหน้าใหญ่ก็ให้ข้าเริ่มด่านที่สาม! หลังจากผ่านด่านไป ข้าจะกลายเป็นศิษย์ของลัทธิอย่างเป็นทางการได้ หลังจากเป็นศิษย์ของลัทธิ ข้าจะปกป้องเทียนเหมิ่งซิงได้อย่างแท้จริง อย่างน้อยก็ป้องกันไม่ให้หัวหน้าใหญ่สั่งให้เขาลอบไปสังหารท่านพ่อของตัวเอง ข้ายังเคยรับปากกับเทียนฟู่ซิง จะนำเขากลับจากพันธมิตรเลือดสู่ลัทธินักฆ่าโดยเร็วที่สุด ข้าจะไม่มีวันลืมคำสัญญานี้' ตอนนี้นางโค้งคำนับแล้วพูดว่า "ขอบคุณหัวหน้าใหญ่ที่อบรมสั่งสอน! เทียนเวยซิงยอมพลีชีพ แม้ตัวจะตายก็ตามไม่มีอะไรจะตอบแทนบุญคุณได้"

หัวหน้าใหญ่พยักหน้าพลางกล่าวว่า "ครั้งที่แล้วเจ้าไปเว่ยปั๋วกับเทียนเหมิ่งซิง นับว่าทำภารกิจแรกสำเร็จ ข้าจะมอบภารกิจให้เจ้าอีกสองงาน เมื่อทำสำเร็จ เจ้าจะกลายเป็นศิษย์ของลัทธิอย่างเป็นทางการ"

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า 'ข้าไปที่เว่ยปั๋วกับเทียนเหมิ่งซิงครั้งล่าสุด หวิดจะติดอยู่ในการก่อกบฏ สถานการณ์น่าหวาดเสียวและเปลี่ยนแปลงไปร้อยแปดพันเก้า แม้ข้าจะช่วยเหลืออยู่ข้าง ๆ เท่านั้น แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย โชคดีที่ถือว่าเป็นงานแรก ไม่รู้ว่าอีกสองงานที่เหลือจะเป็นอะไร' นางกล่าวว่า "เทียนเวยซิงน้อมรับคำสั่งของหัวหน้าใหญ่"

หัวหน้าใหญ่กล่าวว่า "เรื่องแรก ข้าต้องการให้เจ้านำเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิงไปที่เหราหยางเพื่อสังหารขุนพลเจี๋ยตู้สื่อหลิวจี้"

เผยรั่วหลันชะงักอยู่พักหนึ่งแล้วโพล่งออกมาว่า "เรื่องนี้ข้าไปทำเองคนเดียวก็ได้ เหตุใดต้องพาเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิงไปด้วย"

หัวหน้าใหญ่ขมวดคิ้วเล็กน้อยพลางกล่าวว่า "การลอบสังหารหลิวจี้นั้นไม่ง่ายอย่างที่เจ้าจินตนาการเอาไว้ พวกเจ้าทั้งสามคนต้องทำงานร่วมกันเพื่อให้งานสำเร็จ"

เผยรั่วหลันอดถามอีกครั้งไม่ได้ว่า "บังอาจถามหัวหน้าใหญ่ ทำไม

งานที่ข้าทำ ถ้าไม่ช่วยเหลือพี่น้องคนอื่นๆ ก็ต้องพาพวกเขาไปทำงานด้วยกันงั้นหรือ”

หัวหน้าใหญ่แค่นเสียงเฮอะแล้วพูดว่า “พี่น้องหลายคนช่วยทำงานร่วมกันจะไม่ง่ายกว่าต่อสู้คนเดียวหรือ”

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า ‘ให้ร่วมมือกับเทียนเป้าซิงและเทียนคงซิงอันดับแรกต้องเพิ่มความระมัดระวังในทุกเวลาเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ถูกพวกเขาลอบฆ่าตาย และหากจะพูดถึงเรื่องการทำงาน ให้ข้าต่อสู้เพียงลำพังง่ายกว่าเยอะ’

แม้นางจะไม่ปริปากพูด แต่หัวหน้าใหญ่ก็ดูจะเดาความคิดของนางได้แล้ว จึงยิ้มเล็กน้อยพลางกล่าวว่า “เทียนเวยซิง ถ้าเจ้ารู้สึกลำบากไม่เต็มใจจะไปทำ ก็แค่พูดตรงๆ”

เผยรั่วหลันรู้ว่าหัวหน้าใหญ่นั้นจงใจก่อกวนตนเอง จึงเผยรอยยิ้มแล้วพูดว่า “เทียนเวยซิงไม่กลัวความยุ่งยาก ข้าจะทำงานให้สำเร็จแน่นอนจะไม่ทำให้หัวหน้าใหญ่ผิดหวัง”

หัวหน้าใหญ่โบกมือแล้วพูดว่า “ได้ เจ้าไปเถอะ เทียนคงซิงและเทียนเป้าซิงมาที่ฉางอันกับข้าด้วยแล้ว รออยู่ที่โถงด้านหลัง เจ้าก็ไปพบพวกเขา ปรึกษาหารือวางแผนร่วมกัน”

เผยรั่วหลันคาดการณ์เงียบๆ ว่า ไปกลับเที่ยวนี้อย่างน้อยต้องใช้สิบกว่าวัน แล้วคิดในใจว่า หากท่านพ่อท่านแม่เห็นนางหายตัวไปอีกครั้งไม่รู้ว่าจะรู้สึกอย่างไร จึงเอ่ยถามว่า “หัวหน้าใหญ่ ข้าเพิ่งกลับบ้านได้ไม่นานพักอาศัยอยู่ได้ไม่เท่าไหร่ จู่ๆ ก็จากไปอีกแล้ว ข้าจะอธิบายให้บิดามารดาฟังอย่างไร”

หัวหน้าใหญ่แค่นเสียงเฮอะแล้วพูดอย่างเยือกเย็นว่า “เจ้าลงมือโต้กลับเทียนซาซิง พ่อแม่รู้ถึงวรยุทธ์ของเจ้าอยู่ก่อนแล้วว่าเป็นพวกนักฆ่าเหมือนกัน ต่อให้อยู่บ้านอย่างเชื่อฟัง พวกเขาก็ไม่กล้าว่ากล่าวอะไรกับเจ้าหากหายไปอีกครั้ง พวกเขาย่อมต้องหาข้ออ้างเพื่อปกปิดให้เจ้า จะกังวลไปไย”

เผยรั่วหลันขบคิดอยู่ในใจว่า ‘ข้าเข้าใจแล้ว หัวหน้าใหญ่จงใจย้ายข้า

ออกจากฉางอัน หากมีคนมาลอบสังหารท่านพ่อท่านแม่อีกครั้งก็จะไม่มีใครออกหน้าปกป้องพวกเขาได้!' นางถึงกับไปต่อไม่ถูก ทำได้เพียงแอบอธิษฐานในใจว่า 'หวังว่าท่านลุงหูจะไม่คลายการป้องกัน ยังคงเฝ้ายามอยู่ในบ้านเพื่อปกป้องท่านพ่อท่านแม่ต่อไป หากนักฆ่าไม่ใช่พันธมิตรเลือดหรือลัทธินักฆ่า ท่านลุงหูและลูกน้องของเขาอาจจะต้านทานได้ ส่วนเสี่ยวหูจื่อนั้นข้าก็ไม่กล้าไปพึ่งพา เพียงหวังว่าเขาจะไม่ดื่มมากจนเกินไปหรือหาเรื่องทำร้ายตัวเองดีกว่า'

หลังจากที่นางขอตัวออกมา จึงเรียกสติกลับคืน เริ่มครุ่นคิดถึงภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากหัวหน้าใหญ่ แล้วคิดว่า 'แต่ไหนแต่ไรมาเทียนคงซิงกับเทียนเป้าซิงทั้งสองคนไม่ถูกกัน จะพาพวกเขาไปลอบสังหารขุนพลเจี๋ยตู้สื่อหลิวจี้แห่งหลูหลงนั้น สิ่งที่ยากที่สุดไม่ใช่การฆ่าเป้าหมาย แต่เป็นการป้องกันไม่ให้เราสามคนต่อสู้กันในระหว่างทางและฆ่ากันเอง ทว่าก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรักษาสมดุลของทั้งสองคน'

หลังจากคิดไตร่ตรองครู่หนึ่ง นางก็วางแผนต่อไป แล้วเดินช้า ๆ เข้าไปยังห้องโถงด้านหลัง เห็นคนหนึ่งสูงอีกคนหนึ่งเตี้ยแยกกันยืนอยู่ในด้านตะวันออกและตะวันตกของห้องโถง นั่นคือเทียนเป้าซิงและเทียนคงซิง ทั้งสองหันหน้ามองมาที่นางพร้อมกัน แต่นางจงใจไม่มองพวกเขา เดินตรงเข้าไปที่ห้องโถง แล้วนั่งลงที่ด้านบนอย่างไม่ยี่หระ จากนั้นเงยหน้าขึ้นมองเทียนเป้าซิง แล้วมองเทียนคงซิง เอ่ยคำพูดว่า "การลอบสังหารหลิวจี้ขุนพลเจี๋ยตู้สื่อแห่งหลูหลงที่เหราหยาง พวกเจ้าคิดว่าควรจะลงมืออย่างไร"

เมื่อเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิงเห็นนางปริปากถามความคิดเห็นของตัวเอง พวกเขาดูค่อนข้างประหลาดใจ มองหน้ากันเลิ่กลั่ก เทียนเป้าซิงแค่นเสียงหืออกจมูก แต่ไม่พูดอะไรเลย เทียนคงซิงพูดด้วยใบหน้าหัวเราะเยาะว่า "เทียนเวยซิง ภารกิจที่หัวหน้าใหญ่มอบให้เจ้า มิใช่ว่าให้เจ้าพาเราไปทำงานหรอกหรือ เหตุใดเจ้ากลับมาถามเราว่าควรจะลงมืออย่างไร"

เผยรั่วหลันยิ้มเล็กน้อยแล้วพูดว่า "ถูกต้อง การพาพวกเจ้าไปทำงานนั้นเป็นงานที่หัวหน้าใหญ่มอบหมายให้ข้า พวกเจ้าทั้งคู่รู้ดีอยู่แล้ว งั้นก็ดี

เลย ข้าอยากให้พวกเจ้าตอบข้าด้วยความจริงใจ การลงมือครั้งนี้ พวกเจ้าคิดจะทำตามคำแนะนำของข้า จะให้ข้ารับทั้งความสำเร็จและความล้มเหลวเพียงคนเดียว หรือจะปัดแข้งปัดขาข้า เจตนาก่อกวน ให้ทุกคนต้องรับผิดชอบถูกลงโทษด้วยกัน”

เทียนเป้าซิงแค่นเสียงหึพึมพำอีกครั้ง ในขณะที่เทียนคงซิงยังคงเย้ยหยันต่อไป ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

เผยรั่วหลันรู้ว่าพวกเขาไม่ยอมศิโรราบให้ตัวนาง จึงเปลี่ยนสีหน้าเป็นเคร่งขรึมแล้วพูดว่า “หากพวกเจ้าต้องการจะทำงานให้สำเร็จ ผ่านด่านเข้าสำนัก งั้นภารกิจคราวนี้จะต้องทำตามคำแนะนำของข้า ถ้าเจ้าคิดจงใจจะก่อกวน ใช้พวกมากลากไปทำให้เสียงานก็ไม่เป็นไร อย่างที่ข้าพูดไว้ในตอนแรก หลังจากล้มเหลว แต่ละคนแยกกันรับผิดชอบไป อย่าโทษข้า!”

เทียนเป้าซิงกับเทียนคงซิงมองหน้ากัน เทียนคงซิงยักไหล่ดูถูกเหยียดหยามแล้วพูดว่า “เทียนเวยซิง เจ้าอาศัยที่หัวหน้าใหญ่รักและลำเอียงคิดว่าจะทำอะไรตามอำเภอใจกับพวกเราก็ได้ ในอนาคตทุกคนจะเข้าสู่ลัทธิกลายเป็นศิษย์ของลัทธิ ในเวลานั้นต่างก็ใช้ฝีมือของตัวเอง มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน เจ้าอย่าอวดดีให้มากนัก!”

เผยรั่วหลันฟังเขาพูดอย่างเปิดเผยแล้วก็ยิ้มแย้มกล่าวว่า “เจ้าพูดถูก หลังจากเข้าสู่ลัทธิ ทุกคนจะใช้ทักษะของตัวเอง มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกัน แต่เราต้องเข้าเป็นศิษย์ของลัทธิให้ได้ก่อนถึงจะพูดคุยเรื่องความเท่าเทียมกันในอนาคตได้ ตอนนี้เรายังจะพูดอะไรได้ มีอะไรที่ไม่ยอม ไม่เท่าเทียม ไม่สบายใจก็พูดออกมาได้เลย หากพวกเจ้าไม่เชื่อฟังคำสั่งของหัวหน้าใหญ่และไม่อยากติดตามข้าไปทำงาน พูดตรง ๆ ออกมาก็พอ ถ้าไม่พูดในเวลานี้ อย่าให้ข้าได้ยินว่าพวกเจ้าไม่พอใจอะไรอีกในไม่กี่เดือนข้างหน้า ได้ยินชัดเจนหรือไม่”

เทียนคงซิงกับเทียนเป้าซิงพูดไม่ออก แต่ละคนต่างนิ่งเงียบ

เผยรั่วหลันยืนขึ้นแล้วพูดว่า “ในเมื่อพวกเจ้าไม่มีข้อคัดค้าน งั้นเราก็ไปพบอาจารย์พันกันเถอะ”

ดังนั้นเผยรั่วหลันจึงนำเทียนคงซิงกับเทียนเป้าซิงไปพบกับลุงอ้วนพัน

แล้วถามถึงแผนการลอบสังหารหลิวจี้อย่างละเอียด

เมื่อลุงอ้วนพันเห็นเผยรั่วหลัน ก็มีท่าทีเมินเฉย ความใกล้ชิดสนิทสนมในอดีตหายไป ไม่เหลือเยื่อใย ดูห่างเหินยิ่งนัก เผยรั่วหลันจำได้ว่าตอนที่นางอยู่ในคฤหาสน์หรูซื่อ เคยได้ยินเสียงของลุงอ้วนพันกับแม่นางอวิ๋นนัดพบกันลับ ๆ ได้ยินแผนการสมคบคิดของทั้งสองคน แล้วลอบคิดว่า 'เขาไม่น่าจะรู้ว่าข้าได้ยินที่พวกเขาพูดคุยกัน แต่ดูเหมือนจะเตรียมใจระแวดระวังข้าเกินไปแล้ว อาจเป็นเพราะหัวหน้าใหญ่คอยหนุนหลังข้าอย่างต่อเนื่อง เขาเลยกังวลว่าข้าจะคุกคามตำแหน่งของเขาหรือไม่'

ลุงอ้วนพันให้ทั้งสามคนนั่งลงแล้วพูดว่า "เรื่องนี้ไม่ยาก เดี๋ยวข้าจะเล่าภูมิหลังให้พวกเจ้าฟังก่อน ฤดูใบไม้ผลิเมื่อสองปีก่อน พ่อของหวังเฉิงจงชื่อว่าหวังซื่อเจินถูกคนลอบสังหาร หวังเฉิงจงจึงรับตำแหน่งขุนพลเจี๋ยตู้สื่อของเฉิงเต๋อต่อ" ขณะที่พูดก็เหลือบมองเผยรั่วหลันแวบหนึ่ง

เผยรั่วหลันย่อมคุ้นเคยกับเรื่องนี้ดี ในเวลานั้นหัวหน้าใหญ่ได้พานางและเทียนเหมิ่งซิงไปที่เว่ยปั๋วด้วยตัวเอง เถียนจี้อันในตอนนั้นได้จ้างลัทธินักฆ่าให้ลงมือสังหารหวังซื่อเจิน แล้วแอบซุ่มเข้าไปในเฉิงเต๋อในคืนนั้น คนที่เด็ดหัวหวังซื่อเจินกลับมาก็คือเทียนเหมิ่งซิง นางพยักหน้าหงึก ๆ

ลุงอ้วนพันกล่าวต่อว่า "หลังจากหวังเฉิงจงรับตำแหน่งขุนพลเจี๋ยตู้สื่อก็กักตัวผู้ว่าการมณฑลเต๋อโจว ฮ่องเต้ไม่พอใจมาก ลดบรรดาศักดิ์ของหวังเฉิงจง และส่งทหารสองแสนนายมาปราบเฉิงเต๋อ สั่งการให้หลิวจี้ขุนพลเจี๋ยตู้สื่อของหลูหลงส่งกองกำลังบุกเข้าเฉิงเต๋อ"

เผยรั่วหลันคุ้นเคยกับเหตุการณ์นี้มากเช่นกัน คิดในใจว่า 'เถียนจี้อันส่งเทียนเหมิ่งซิงไปที่เฉิงเต๋อเพื่อสกัดนักฆ่าที่หลิวจี้ส่งมาลอบสังหารหวังเฉิงจง ในตอนนั้นเขาไปกับผู้อาวุโสหกเพียงลำพัง เมื่อกลับมาก็พูดแต่ว่าเขาสกัดนักฆ่าที่หลิวจี้ส่งมาได้สำเร็จ แต่ไม่เคยบอกข้าว่าเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่งเทียนฟู่ซิงมารายงานข่าว ข้าถึงรู้ว่าในตอนนั้นคนที่ไปฆ่าหวังเฉิงจงก็คือเทียนซาซิง ในเวลานั้นวรยุทธ์ของเทียนเหมิ่งซิงยังไม่ได้เสื่อมถอย จึงเอาชนะเทียนซาซิงมาได้ แล้วกักตัวเขาไว้ ไม่ได้ฆ่าเขา' นางจำได้ว่าตนลงมือตัดข้อมือซ้ายของเทียนซาซิง นางแตกหักกับเทียนซาซิงแล้ว และ

รู้สึกเจ็บปวดกับเรื่องนี้ จึงไม่กล้าคิดอีกต่อไป

ลุงอ้วนพันพูดอีกว่า “การลอบสังหารของหลิวจี้ล้มเหลว จึงนำกองกำลังของเขาไปโจมตีเฉิงเต๋อ แล้วยึดเมืองได้หลายแห่ง บัดนี้กองทัพของหลิวจี้ขุนพลเจี๋ยตู้สื่อแห่งหลูหลงประจำการอยู่ที่เมืองเหราหยางเพื่อพักฟื้น แล้วเตรียมโจมตีเฉิงเต๋อต่อ”

เมื่อได้ยินสิ่งนี้ เผยรั่วหลันเอ่ยปากถามว่า “ขอถามอาจารย์พันผู้ว่าจ้างลอบสังหารหลิวจี้คือใคร”

ลุงอ้วนพันยิ้มเล็กน้อยแล้วพูดว่า “เจ้าถามถึงกุญแจสำคัญทุกที หลิวจี้ให้ลูกชายคนรองหลิวจ่งตามออกทัพ แล้วให้หลิวกุ่นลูกชายคนโตอยู่ที่เมืองหลวง คิดว่าคนที่ให้เราลงมือจะเป็นลูกชายคนรองหลิวจ่ง”

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า ‘เหมือนกับที่หวายซี น่าอนาถใจที่น้องชายฆ่าพี่ชาย และลูกชายฆ่าพ่อ’ นางจึงพูดว่า “หลิวจ่งลูกชายคนรองตั้งใจจะชิงตำแหน่งท่านพ่อของเขา ไม่ให้หลิวกุ่นพี่ชายได้รับตำแหน่ง”

ลุงอ้วนพันพูดว่า “เป็นเช่นนั้น ดังนั้นต้องทำงานให้เฉียบขาด ไม่ให้คนมองออกว่าเป็นฝีมือของหลิวจ่งสั่งให้ทำ พวกเจ้าต้องเริ่มลงมือโดยเร็วที่สุด ชักช้าไม่ได้”

เผยรั่วหลันเอ่ยว่า “ขอให้อาจารย์พันแนะนำ ทางเราควรออกเดินทางเมื่อใด แล้วจะลงมืออย่างไรดี”

อาจารย์พันหัวเราะพลางกล่าวว่า “ลงมืออย่างไรดี ขึ้นอยู่กับพวกเจ้าตัดสินใจเอง ข้าจะไม่ไปกับพวกเจ้า พวกเจ้าออกเดินทางไปที่เหราหยางวันนี้จะดีที่สุด ผู้ว่าจ้างกำหนดเรื่องนี้ให้แล้วเสร็จภายในสามวัน ผางอู่จึงรีบไปก่อนล่วงหน้าแล้ว เขาจะรอพวกเจ้าอยู่ในพื้นที่”

เผยรั่วหลันกับเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิงทั้งสามคนมองหน้ากันเลิ่กลั่ก แล้วต่างคิดในใจว่า ‘อาจารย์พันไม่ไปด้วยตัวเอง เพียงแต่ปล่อยให้เราสามคนไปทำงานตามลำพัง และไม่ได้อธิบายว่าควรทำงานอย่างไร ความหมายของเขานั้นชัดเจนมาก จะสำเร็จหรือล้มเหลวก็ปล่อยให้พวกเราสามคนรับผิดชอบ เขาปฏิเสธไม่ข้องเกี่ยวด้วย’

เผยรั่วหลันคิดกับตัวเองว่า ‘เขาไม่ยอมลงมือเอง ไม่รู้ว่ามาจากความ

ประสงค์ของหัวหน้าใหญ่ หรือตัดสินใจจะอยู่ห่างจากเรื่องนี้เอง' แต่นางรู้ว่าถามให้มากความก็ไร้ประโยชน์ จึงพยักหน้าแล้วพูดว่า "เทียนเวยซิงน้อมรับคำสั่ง"

ลุงอ้วนพันมองไปทางเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิง กระแอมไอแล้วพูดว่า "พวกเจ้าสองคนควรทำตามคำแนะนำของเทียนเวยซิงในการเดินทางครั้งนี้ จะต้องไม่ละเมิดคำสั่งของนางรู้หรือไม่"

เทียนคงซิงพยักหน้าขานรับอย่างไม่เต็มใจ ส่วนเทียนเป้าซิงก็แค่นเสียงหึเช่นกัน ถือเป็นการตอบรับ

เผยรั่วหลันยังต้องการจะพูดเพิ่มเติมอีก แต่ก็ต้องปิดปาก นางรู้ว่าลุงอ้วนพันเต็มใจจะพูดแค่คำเหล่านั้นกับเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิง สั่งให้พวกเขาเชื่อฟังคำแนะนำของนาง ถือว่าได้ทำงานภายนอกเพียงพอแล้ว ลุงอ้วนพันจะไม่ให้ความช่วยเหลือหรือคำแนะนำอื่นใดกับนางอีก ส่วนที่เหลือทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับตัวนางเอง

จากนั้น ทั้งเผยรั่วหลัน เทียนคงซิง และเทียนเป้าซิงก็ขี่ม้าเร็วออกจากฉางอันในวันนี้ แล้วรีบไปที่เหราหยาง ผางอู่ไปรออยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อเห็นพวกเขาจึงรายงานทันที "สถานการณ์เปลี่ยนไป หลิวจี้ล้มป่วยทรุดลง"

เผยรั่วหลัน เทียนคงซิง และเทียนเป้าซิงสบตากัน แล้วเทียนคงซิงก็พูดว่า "งั้นเราควรรีบลงมือ ถ้าเขาร้องคร่ำครวญสักแอะ เราจะไม่ได้รับค่าตอบแทน"

เผยรั่วหลันถามผางอู่ว่า "หลิวจี้เริ่มเจ็บป่วยเมื่อใด"

ผางอู่กล่าวว่า "มีอาการป่วยเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา จนวันนี้เริ่มป่วยหนักลุกไม่ขึ้น"

เทียนคงซิงกล่าวอีกครั้งว่า "ถ้าอาการป่วยไม่เรื้อรัง งั้นเราก็ควรเริ่มทันที"

เผยรั่วหลันส่ายหน้าแล้วพูดว่า "ไม่ เราควรรอดูสถานการณ์ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ หลิวจ่งอยู่ที่ไหน ข้าอยากไปพบเขา"

เทียนคงซิงกล่าวในทันทีว่า "ไม่ได้! อาจารย์พันแนะนำว่าเริ่มลงมือโดยเร็วที่สุด ชักช้าไม่ได้"

เผยรั่วหลันหันหน้าไปทางเทียนคงซิงแล้วพูดอย่างเย็นชาว่า “คำสั่งของอาจารย์พัน คือพวกเจ้าต้องฟังคำสั่งทั้งหมดของข้า และจะต้องไม่ละเมิด หลิวจี้เพิ่งป่วย จะไม่ตายทันที สถานการณ์ในที่นี้เปลี่ยนไปแล้ว เราต้องรู้ว่าหลิวจ่งมีแผนการใดก่อนจะลงมือ ถ้าบุ่มบ่ามทำลงไป มันอาจจะกลับตาลปัตรได้”

ทันใดนั้นเทียนเป้าซิงก็ปริปากพูดว่า “เทียนเวยซิง เจ้าเจตนาผัดวันประกันพรุ่งไม่ให้เราลงมือ เพียงแค่อยากให้ตัวเองชิงเริ่มต้นก่อน แล้วแย่งคุณงามความชอบ!”

เผยรั่วหลันไม่ได้คาดคิดว่าพวกที่มุทะลุดุดันอย่างเทียนเป้าซิงจะพูดคำยั่วยุเช่นนี้ออกมา จึงหันหน้ามองดูเขาแล้วพูดช้า ๆ ว่า “เทียนเป้าซิง ข้าเทียนเวยซิงเมื่อทำงาน จะต้องมอบคุณงามความชอบให้กับผู้อื่นแน่นอน หากต้องรับผิดชอบจะแบกรับไว้บนไหล่คนเดียว ถ้าเจ้าไม่เชื่อใจข้า ให้กลับไปที่คฤหาสน์หรูซื่อโดยเร็วที่สุด! ถ้าเจ้าทำอะไรตามอำเภอใจ ทำลายงานของข้า ข้าจะไม่ให้อภัยเด็ดขาด!”

เทียนเป้าซิงไม่พูดอีกต่อไป ไม่กล้าหักล้างคำพูดของนางต่อหน้า แต่ในใจไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เทียนคงซิงใบหน้าเย้ยหยัน กลอกตามองค้อนขวับ และเผยให้เห็นสีหน้าประณามหยามเหยียด

เผยรั่วหลันเห็นท่าทางทั้งคู่อยู่ในสายตา แต่แสร้งทำเป็นไม่เห็นแล้วพูดกับเทียนคงซิง “ไม่ช้าก็เร็วเราต้องลงมือ ไม่ต้องร้อนใจ ข้าจะไปสำรวจสถานการณ์คืนนี้ แล้วจะมาสั่งการพวกเจ้าก่อนรุ่งสาง พวกเจ้าจะบุ่มบ่ามไม่ได้ อาจมีเรื่องยุ่งยากอื่น” นางพูดพร้อมกับกวักมือเรียกผางอู่แล้วพูดว่า “ขอให้ท่านลุงผางอู่นำข้าไปพบหลิวจ่ง”

บทที่ 61

แย่งผลงาน

หลังจากเผยรั่วหลัน จากไปแล้ว ก็เหลือเพียงแค่เทียนเป้าซิงและเทียนคงซิงอยู่ในห้อง

เทียนเป้าซิงแค่นเสียงหึแล้วหลุดปากก่นด่าว่า “ยัยตัวดี กล้าชี้นิ้วมาที่ข้า! สักวันหนึ่งข้าจะเล่นงานนางให้สาสม!”

เทียนคงซิงแค่หัวเราะเยาะแล้วพูดว่า “เจ้าฟังนาง ข้าไม่ฟัง! พวกผู้หญิงเอาแต่พูดเจ้ากี้เจ้าการ แต่ความเป็นจริงขี้ขลาด กลัวจะทำผิดพลาดไม่กล้าเสี่ยงเข้าไปเท่านั้นเอง ตามที่ข้าพูด ข้าจะไปฆ่าหลิวจี้คืนนี้ จัดการให้เกลี้ยง หัวหน้าใหญ่จะต้องชื่นชมแน่นอน”

เทียนเป้าซิงเหล่ตาจ้องมาที่เขาแล้วพูดว่า “อะไรนะ เจ้ากล้าไม่ฟังนางจริงหรือ”

เทียนคงซิงพูดกลั้วหัวเราะว่า “คำพูดของยัยเด็กหนังหุ้มกระดูกจะมีน้ำหนักสักเท่าใด ข้าเทียนคงซิงไหนเลยจะไม่รู้ ในปีนั้นนางอยู่ค่ายเต่าดำกับข้า ใช้เวลาทั้งวันทั้งคืนร่วมกันมานาน ตอนนั้นนางเคารพและยำเกรงข้าอย่างกับอะไร เฮอะ ข้าเยาะเย้ยและดูถูกนางไปร้อยแปด จะตีจะด่า นางไม่กล้าหือแม้แต่จะแค่นเสียงหึ จากนั้นนางไปเป็นเพื่อนกับเทียนซาซิง ข้าเห็นว่านางเต็มใจจะใฝ่ต่ำไปคบกับเด็กซีดเซียวนั่น มันต่ำตมจนน่าสงสารเกินไปจริง ๆ เลยปล่อยนางไป”

เทียนเป้าซิงยังกล่าวอีกว่า “จริงหรือ ตอนที่ประลองหมัดมวยนั้น ข้าเคยกดนางลงบนพื้นแล้วทุบตีอย่างแรง เพียงแค่ตีนางจมูกช้ำดวงตาบวม

ถ้าไม่ใช่ว่าข้ายั้งมือไว้บ้าง ในคราวนั้นนางจะต้องถูกข้าตีจนตายไปแล้ว ข้าเทียนเป้าซิงจะกลัวนางได้อย่างไร" ทว่าหลังจากนั้นเทียนเวยซิงเคลื่อนไหวอย่างหนักหน่วงติด ๆ กัน หักแขนของเขาและพลิกมาเอาชนะได้ เหตุการณ์ต่อจากนั้นพวกนี้เขาย่อมไม่ได้เอ่ยถึง

ทั้งสองคนยิ่งพูดยิ่งย่ามใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ในท้ายที่สุดพูดถึงตอนผ่านด่านที่สองที่ต่อสู้กันอย่างสุดใจขาดดิ้นระหว่างทั้งสามกลุ่ม

เทียนเป้าซิงกล่าวว่า "ในเวลานั้นลูกน้องของข้าแข็งแกร่งที่สุด และลูกน้องของเจ้ามากที่สุด เทียนเวยซิงทำได้เพียงเป็นเต่าหดหัวอยู่กับเทียน-ซาซิงและเทียนเหมิ่งซิง ทั้งสามคนซ่อนตัวไปทั่ว เฮ้อ ในเวลานั้นเรามีโอกาสงามที่จะจับเด็กทั้งสามคนมาสังหาร แต่ยังไม่เคยลงมือเลย ช่างน่าเสียดายจริง ๆ!"

เทียนคงซิงกล่าวว่า "ในเวลานั้นเราร่วมมือกันโจมตีถ้ำจตุรเทพ ข่มขู่ทั้งสามคนนั่นจนหนีหัวซุกหัวซุน พวกเขาถูกบังคับให้จนมุม ไม่ช้าก็เร็วต้องตกอยู่ในน้ำมือของเรา ใครจะไปรู้ว่าหัวหน้าใหญ่จะกลับมาที่หุบเขาในตอนนั้นพอดี จึงช่วยชีวิตบัดซบของเด็กทั้งสามคนไว้ พูดได้เลยว่าพวกเขาโชคดีมาก!"

เทียนเป้าซิงแค่นเสียงเหอะแล้วพูดว่า "เจ้าเด็กเทียนซาซิงนั่นบาดเจ็บสาหัส ใกล้จะสิ้นใจอยู่รอมร่อ ในตอนนั้นควรจะหาโอกาสฆ่าเขาซะ!"

เทียนคงซิงกล่าวว่า "ถูกต้อง เทียนซาซิงถูกดาบคมหมาป่าของข้าแทงเข้าที่หน้าอก แทบจะตายในทันที เฮอะ ในเวลานั้นข้ารอแย่งเสบียงอาหารที่พวกเขาขุดแล้วเก็บสะสมมาเป็นเวลานาน จึงบีบให้เขาร้อนใจ พุ่งออกมาประมือกับข้าคนเดียว ไม่เจียมกำลังตัวเองจริง ๆ รนหาที่ตายเอง!"

พวกเขาสองคนย่อมไม่ทราบว่า เผยรั่วหลันได้วางกับดักไว้แล้วในเวลานั้น เตรียมจะกำจัดพี่น้องทั้งสองกลุ่มโดยกวาดเรียบไม่ให้เหลือรอดแม้แต่รายเดียว แต่หัวหน้าใหญ่กลับมาที่หุบเขาในจังหวะนั้น ถือเป็นการช่วยชีวิตพี่น้องแปดคนของฝั่งพวกเขา ไม่ใช่ช่วยพวกของเทียนเวยซิงทั้งสามคน

เทียนเป้าซิงกล่าวว่า "ยัยไม้เสียบผีเอาแต่ใช้ฝีมือเจ้าเล่ห์หลอกลวง

ผู้คน จึงได้รับความรักและไว้วางใจจากหัวหน้าใหญ่ชั่วคราว เชื่อว่าอีกไม่นานข้าเทียนเป้าซิงย่อมไม่แพ้นาง คืนนี้จะลงมือฆ่าหลิวจี้ กลับไปหาหัวหน้าใหญ่จะต้องได้รับคำชมว่าข้าทำได้แม่นยำและเหี้ยมโหด แล้วตำหนิเทียนเวยซิงที่ล่าช้าลังเลใจ ตัดสินใจชักช้า”

เทียนคงซิงกล่าวอย่างเหนื่อยหน่ายว่า “เจ้าไม่ต้องยุ่ง ข้าลงมือเองก็เพียงพอแล้ว”

เทียนเป้าซิงถลึงตาจ้องมองเขาแวบหนึ่งแล้วพูดด้วยความโกรธว่า “เจ้าคิดจะแย่งผลงานข้าใช่ไหม”

เทียนคงซิงหัวเราะเหอะ ๆ พูดว่า “ไม่ คุณงามความดีเดิมทีเป็นของข้า เป็นเจ้าที่คิดจะแย่งผลงานข้า! เมื่อครู่คนที่ออกความเห็นว่าจะลงมือก่อนเป็นข้าต่างหาก เจ้าช้าไปก้าวหนึ่ง อย่าคิดจะมาแข่งขันกับข้า!”

เทียนเป้าซิงแผดเสียงคำรามเกรี้ยวโกรธว่า “ถ้าเจ้ากล้าก็ลองดูสิ! ข้าเทียนเป้าซิงจะแพ้เจ้าได้อย่างไร!”

ทั้งสองจ้องมองกัน เทียนเป้าซิงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟอย่างบ้าคลั่ง ส่วนเทียนคงซิงก็เยาะเย้ยไม่หยุดหย่อน ความคิดที่จะแข่งขันประลองกำลังของทั้งคู่ไม่เคยลดลงตั้งแต่วัยเด็ก

เผยรั่วหลันไม่รู้ว่าเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิงทั้งสองพักอยู่ในบ้านพูดคุยเรื่องอดีตกัน ยั่วยุความแค้นใหม่และความเกลียดชังเก่าที่มีต่อนางมากมายอีกครั้ง นัดกันว่าคืนนี้จะไปลงมือลอบสังหารหลิวจี้ แล้วเทียบข้อดีข้อเสีย หลังจากที่นางออกไปข้างนอกก็สั่งให้ผางอู่นำทางทันที ขอให้ไปพบผู้ว่าจ้างหลิวจ่ง นางไม่เต็มใจเผยใบหน้าที่แท้จริงให้คนอื่นเห็น ดังนั้นจึงปลอมตัวนิดหน่อย แต่งตัวเหมือนหญิงสาวธรรมดา

หลิวจ่งไม่คาดคิดว่านักฆ่าของลัทธินักฆ่าจะขอเข้าพบ เขาตื่นตระหนกมาก ตื่นตัวระแวดระวังภัย แล้วสั่งทหารยามที่มีฝีมือกว่ายี่สิบคนให้ถือดาบป้องกันอยู่รอบ ๆ ตัวเขา ก่อนจะให้ผางอู่นำเผยรั่วหลันเข้ามาในกระโจม

เผยรั่วหลันเดินเข้าไปในกระโจม เห็นหลิวจ่งเป็นชายในวัยยี่สิบกว่า มีคิ้วหนาตาเหมือนหนู แก้มลิงปากกว้าง รูปร่างหน้าตายังอัปลักษณ์กว่า

เทียนฟู่ซิงเสียด้วยซ้ำ แต่มีกลิ่นอายอำมหิตของเทียนเป้าซิงถึงเจ็ดแปดส่วน แล้วคิดกับตัวเองว่า 'ผู้ชายคนนี้จ้างนักฆ่ามาลอบสังหารบิดาบังเกิดเกล้าของเขาเอง โหดร้ายและใจทมิฬหินชาติกว่าอู๋เส้าหยางของหวายซีที่จ้างคนมาฆ่าบรรดาพี่น้องร่วมสาบานเสียอีก ดูจากรูปร่างหน้าตาของเขาเหมือนสัตว์ป่าชาติที่แล้วเขาอาจจะเป็นสัตว์ร้ายชนิดหนึ่ง ชาตินี้เพิ่งเกิดใหม่ในฐานะมนุษย์จึงยังไม่ได้ถอดสันดานของสัตว์'

หลิวจ่งเห็นนักฆ่าที่ส่งมาจากลัทธินักฆ่านั้นเป็นเด็กผู้หญิงบอบบางรูปร่างซูบผอม อายุเพียงสิบห้าสิบหกปี จึงอดตะลึงงันไม่ได้ จากนั้นก็นึกถึงข่าวลือต่าง ๆ ที่ตัวเองได้ยินมาว่า มีนักฆ่าของลัทธินักฆ่าในวัยสิบสี่ปีที่แสดงฝีไม้ลายมือที่เว่ยปั๋ว ลอบสังหารหวังซื่อเจินในชั่วข้ามคืน แล้วในท้ายที่สุดก็จัดการฆ่าเถียนจี้อัน ตัดหัวเขาได้ ส่วนอู๋เส้าหยางจ้างนักฆ่าพันธมิตรเลือดคนที่มาก็เป็นเด็กหนุ่มผอมกะหร่องสิบกว่าขวบเช่นกัน แต่ลงมือฆ่าล้างเลือดทั้งตระกูลของอู๋หยวนชิ่ง

หลิวจ่งคิดในใจว่า 'ดูท่านักฆ่าจะยังอายุน้อย ข้าจะประมาทเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนนี้ไม่ได้' ด้วยความคิดนี้ เขาจึงระมัดระวังและอดหวาดกลัวไม่ได้ ลุกขึ้นยืนทันที โค้งคำนับด้วยความเคารพพลางเอ่ยว่า "ขอถามหน่อยทูตที่มานี้มีชื่อแซ่อันใด แล้วจะให้เรียกเช่นใด"

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า 'หลิวจ่งคนนี้เคารพข้าที่เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง คิดดูแล้วเขาคงรู้จักชื่อเสียงและวิธีการของลัทธินักฆ่าเป็นอย่างดี' จากนั้นนางก็คำนับกลับไป "ผู้น้อยเทียนเวยซิงจากลัทธินักฆ่าคารวะคุณชายรอง"

หลิวจ่งเห็นว่าเด็กผู้หญิงคนนี้พูดจาฉะฉาน อากัปกิริยาสุภาพเรียบร้อยไม่ต่ำต้อย ในใจยิ่งหวาดหวั่นมากขึ้น แล้วพูดว่า "ไม่ทราบว่าทูตเทียนเวยซิงมาพบถึงที่นี่ มีคำแนะนำอะไร"

เผยรั่วหลันกล่าวว่า "เทียนเวยซิงรับคำสั่งมาที่นี่ แต่ตอนแรกเมื่อมาถึง ฝ่ายเรารู้ว่าสถานการณ์เปลี่ยนไป ท่านนายพลนอนป่วยอยู่บนเตียงดูเหมือนจะค่อนข้างอาการหนัก เทียนเวยซิงอยากรู้ว่าคุณชายรองวางแผนไว้อย่างไร ก่อนที่ฝ่ายเราจะตัดสินใจว่าจะลงมือทำอะไร"

หลิวจ่งขมวดคิ้วแล้วกระซิบว่า “เริ่มให้เร็วที่สุดก็พอ ไม่ต้องสนว่าเขาป่วยหรือไม่!”

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า ‘งั้นจัดการให้เรียบจะง่ายกว่ามาก ผู้ชายคนนี้คิดจะฉวยโอกาสลงมือตอนที่ท่านพ่อป่วยหนัก และไม่ได้คิดจะเปลี่ยนแผนแสดงว่าร้อนใจมาก’

ในขณะที่เพิ่งจะเอ่ยตกลง จู่ ๆ บัณฑิตคนหนึ่งซึ่งอยู่ถัดจากหลิวจ่งก็ปริปากพูดขึ้นว่า “ช้าก่อน คุณชายรองโปรดให้ทหารยามถอยไป ข้าน้อยจะขอปรึกษาลับ”

ผางอู่กระซิบข้างหลังเผยรั่วหลันว่า “บัณฑิตคนนี้นามว่าจาง และเป็นกุนซือคนสนิทของหลิวจ่ง”

เผยรั่วหลันผงกศีรษะ

หลิวจ่งได้ยินจางพูดอย่างนี้ก็รู้ว่าเขาต้องการพูดคุยรายละเอียดของการลอบสังหาร แม้เขาจะกลัวนักฆ่าจากลัทธินักฆ่า แต่เห็นเผยรั่วหลันเป็นเพียงเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง และไม่อาจให้คนนอกได้ยินว่าเขาตั้งใจจะลอบฆ่าบิดา เมื่อคิดทบทวนอีกครั้ง ในที่สุดจึงให้ทหารยามออกไปให้หมด เฝ้าอยู่ห่างจากกระโจมค่ายทหารออกไปห้าจั้ง เหลืออยู่เพียงกุนซือจางและองครักษ์คนสนิทยืนอารักขาอยู่ข้าง ๆ เขา

หลิวจ่งถามจางว่า “ปรึกษาลับอะไร พูดเร็วเข้า!”

จางกล่าวว่า “ข้าน้อยขอบังอาจเสนอแผนการกับคุณชายรอง หวังว่าจะเป็นแผนการที่ดีที่สุดสำหรับคุณชายรอง”

หลิวจ่งตะแคงมองไปทางจางแล้วพูดว่า “แผนการที่ดีที่สุดคืออะไร”

จางกล่าวว่า “แผนที่ดีที่สุดของคุณชายรอง ก็คือการกำจัดอุปสรรคทั้งหมด รวบรวมกองกำลัง แล้วเข้าควบคุมอำนาจทางทหารของหลูหลง”

หลิวจ่งหรี่ตาลงแล้วพูดว่า “เจ้าพูดต่อไป”

จางกล่าวว่า “ขณะนี้มีสองอุปสรรคที่ขวางอยู่ตรงหน้าคุณชายรองอย่างหนึ่งคือบิดาของท่าน และอีกอย่างก็คือพี่ใหญ่ของท่าน”

หลิวจ่งอดพยักหน้าไม่ได้ก่อนพูดว่า “มีเหตุผล เจ้าว่าต่อไป!”

จางกล่าวต่อไปว่า “ข้าน้อยความรู้ตื้นเขิน คิดว่าต้องกำจัดสิ่งกีดขวาง

ทั้งสองนี้ไปในคราวเดียวกัน เพื่อให้คุณชายรองได้รับผลประโยชน์ หากนายพลหลิวถูกแทงตายในเวลานี้ พี่ชายของท่านจะเข้ายึดอำนาจการปกครองที่หลูหลงทันที คุณชายรองจะไม่ได้ประโยชน์ใด ๆ”

หลิวจ่งเป็นกังวลเรื่องนี้อยู่จึงละล่ำละลักถามว่า “เจ้ามีกลยุทธ์อะไรที่จะขจัดอุปสรรคทั้งสองนี้ไปในคราวเดียวกัน”

จางกล่าวว่า “นายพลป่วยอยู่แล้ว ในช่วงระหว่างนี้จะไม่มีทางส่งกองกำลังออกไปได้อีก ข้าน้อยเดาว่าที่เขาเป็นห่วงมากที่สุดในขณะนี้ คือพระราชโองการของฮ่องเต้ตำหนิเขาที่โจมตีเฉิงเต๋อแล้วไร้ผลงาน คุณชายรองสามารถใช้โอกาสนี้ยุแยงบิดากับพี่ชายของท่านได้ โดยอ้างว่าฮ่องเต้มีพระราชโองการกล่าวหาว่านายพลจู่โจมเฉิงเต๋อแล้วไม่ได้ผล ต้องให้คุณชายใหญ่หลิวกุ่นเข้ามาแทนที่”

เมื่อได้ยินสิ่งนี้ เผยรั่วหลันเดากลยุทธ์ของจางได้แล้ว แต่ก็อดเสียวสันหลังเย็นวูบไม่ได้ คิดในใจว่า ‘คนผู้นี้ช่างเลวทราม!’

แต่หลิวจ่งยังไม่เข้าใจแผนการของจางจึงถามด้วยความสงสัยว่า “แล้วไง”

จางกล่าวอย่างอดกลั้นว่า “ด้วยวิธีนี้ นายพลจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟแน่นอน เขาจะกลัวคุณชายใหญ่อย่างยิ่ง คุณชายรองต้องยุแหย่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น นายพลก็จะเริ่มก่อน เขาจะลงมือกำจัดคุณชายใหญ่เอง ด้วยวิธีนี้คุณชายรองก็เท่ากับยืมมือของนายพลไปกำจัดคุณชายใหญ่ แล้วค่อยรอให้นายพลอาการทรุดหนักจนเสียชีวิต ก็จะกำจัดอุปสรรคทั้งสองเสร็จสิ้นไปด้วยกัน”

หลิวจ่งเข้าใจในฉับพลัน เขาชื่นชมเป็นอย่างมากพลางเอ่ยว่า “แผนเยี่ยม! แผนเยี่ยม!” เขามองไปทางเผยรั่วหลันอีกครั้งและพูดว่า “แล้วที่ข้าเสียเงินจำนวนมากไปจ้างพวกเขา ไม่เป็นการสิ้นเปลืองหรอกหรือ”

จางส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ไม่ ไม่สิ้นเปลือง ทูตเทียนเวยซิงผู้นี้มีบทบาทสองประการ นางแกล้งทำเป็นลอบสังหารนายพลได้ จงใจทำผิดพลาด และอ้างว่าคุณชายใหญ่ส่งมา แบบนี้นายพลจะต้องโกรธแน่นอน ทำให้นายพลตัดสินใจจัดการคุณชายใหญ่”

หลิวจ่งพยักหน้าระรัวพลางกล่าวว่า “ดี ดี! งั้นทำตามนี้!”

เผยรั่วหลันขมวดคิ้วมุ่นแล้วคิดในใจว่า ‘มาอีหรอบนี้ ออกจะซับซ้อนเกินไป นึกว่าจะได้แสดงฝีมือไม่แน่อาจจะกลายเป็นการปล่อยไก่ และลัทธินักฆ่าเสื่อมเสียชื่อเสียง’ ตอนนี้นางส่ายหน้าแล้วพูดอย่างเยือกเย็นว่า “ลัทธิของข้าถูกจ้างให้มาลอบสังหาร ไม่ได้รับจ้างมาเล่นละคร”

หลิวจ่งฟังแล้วไม่กล้าคัดค้าน รีบมองจางอย่างรวดเร็วเพื่อรอความคิดเห็นของเขา

จางคำนับเผยรั่วหลันแล้วพูดว่า “ทูตเทียนเวยซิงไม่ต้องกังวล ฝ่ายข้าจะไม่ฝืนใจคนอื่นเด็ดขาด เรื่องการเล่นละครนั้นมิกล้าให้ฝ่ายท่านทำงานนี้แน่นอน ลัทธิของท่านเต็มใจรับการว่าจ้างจึงมาที่นี่ ฝ่ายข้ารู้สึกขอบคุณยิ่งนัก บัดนี้ยังไม่ถึงเวลาลงมือ ขอให้ฝ่ายท่านโปรดรอสองสามวัน ฝ่ายข้าจะรอโอกาสลงมือ แล้วค่อยขอให้ฝ่ายท่านจัดการ”

เผยรั่วหลันตอบว่า “ก็ได้”

ดังนั้นหลิวจ่งจึงปรึกษาหารือกับจาง แล้วร่างพระราชโองการปลอมในทันที โดยกล่าวว่าฮ่องเต้ไม่พอใจที่หลิวจี้โจมตีเฉิงเต๋อแล้วไม่คืบหน้า จึงปลดเขาออกจากตำแหน่งขุนพลเจี๋ยตู้สื่อแห่งหลูหลงกะทันหัน แล้วให้หลิวกุ่นบุตรชายคนโตมารับหน้าที่แทน เตรียมส่งพระราชโองการปลอมไปให้หลิวจี้ในคืนนี้

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า ‘คนพรรค์นี้ใจคอเหี้ยมโหดมาก ชั่วร้ายอำมหิต ข้าต้องคอยติดตามสักหน่อย เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะไม่ตุกติก’ จากนั้นนางพูดว่า “ข้าจะไปพบนายพลกับคุณชายรอง แล้วซ่อนตัวอยู่ข้างหลังกระโจมเพื่อสืบข่าวดูลาดเลาของนายพล”

หลิวจ่งพูดอย่างลังเลว่า “เกรงว่าจะทำให้ท่านพ่อของข้าเกิดระแวง”

จางกลับกล่าวว่า “ลองดูก็ได้ ท่านทูตอาจปลอมตัวเป็นสาวใช้ติดตามเข้าไปแล้วสืบข่าวดู”

แม้จะรู้สึกลังเลอยู่มาก แต่หลิวจ่งก็ตกลงทำตามแผนการของจาง

ในคืนนั้น หลิวจ่งขอให้เผยรั่วหลันแต่งตัวเป็นสาวใช้ ถือถาดถ้วยยาตามหลังเขาไป เผยรั่วหลันติดตามหลิวจ่งผ่านกระโจมค่ายทหารขนาดใหญ่

จนมาถึงกระโจมหลักของหลิวจี้

หลิวจ่งให้ทหารส่วนตัวที่เฝ้าอยู่นอกกระโจมเข้าไปรายงาน จากนั้นก็ก้าวเข้ามาในกระโจม บีบรอยยิ้มแสร้งทำท่าทางเป็นห่วงเป็นใย แล้วปริปากเอ่ยถามว่า "ท่านพ่อ สุขภาพของท่านแข็งแรงขึ้นหรือยัง ลูกนำยามาให้ท่าน" ในขณะที่พูดก็กวักมือเรียกเผยรั่วหลัน

เผยรั่วหลันติดตามเข้ากระโจมไป แล้ววางถาดไว้บนโต๊ะหน้าเตียง นางดูหลิวจี้บนเตียง เห็นว่าเขาน่าจะอายุประมาณห้าสิบปี มีใบหน้าค่อนข้างละม้ายคล้ายคลึงกับหลิวจ่ง น่าเกลียดพอกัน เพียงแต่สีหน้าซีดขาว กระแอมไอต่อเนื่อง ดูท่าอาการป่วยไม่เบาจริง ๆ

ทันใดนั้นหลิวจี้ก็โบกมือ เกิดเสียงดังเพล้ง ถ้วยยาแตกยาสาดกระเซ็นไปทั่วพื้น เขายื่นมือชี้ไปที่หลิวจ่งแล้วหลุดปากด่าทอว่า "เจ้าเด็กบัดซบ พ่อแก่ชราของเจ้าป่วยอยู่ เจ้าไปทำอะไรมาทั้งวัน จนถึงป่านนี้เพิ่งจะมาเยี่ยมข้า! เจ้าอาจคาดหวังให้ข้าตายไปก่อนหน้านี้ เจ้าจะได้สมความปรารถนาถูกต้องหรือไม่"

หลิวจ่งทำหน้าดูไร้เดียงสาแล้วพูดว่า "ท่านพ่อพูดแบบนี้ได้อย่างไร ถ้าท่านมีอันเป็นไป ลูกจะต้องทนทุกข์ทรมานในทันที!" ทันใดนั้นเขาก็ร้องไห้ฟูมฟาย น้ำมูกน้ำตาไหลพราก และหยิบพระราชโองการปลอมออกมาจากอกเสื้อ มอบให้หลิวจี้แล้วกล่าวว่า "นี่เป็นคำสั่งลับของฮ่องเต้ที่ส่งมาถึงในวันนี้ ท่านพ่อโปรดอ่านดู"

หลิวจี้คลี่ออกอ่านดู เห็นว่าฮ่องเต้ไม่พอใจที่เขาโจมตีเฉิงเต๋อแล้วไม่ได้ผล ตัดสินใจปลดเขาออกจากตำแหน่งขุนพลเจี๋ยตู้สื่อแห่งหลูหลง แล้วให้บุตรชายคนโตหลิวกุ่นมารับหน้าที่แทน เขาจึงบันดาลโทสะดังคาดแผดคำรามดังก้อง "เอาคนมา! จับลูกน้องของคุณชายใหญ่ให้หมด! รีบเรียกคุณชายใหญ่จากเมืองหลวงมาที่นี่โดยด่วน ข้าจะถามเจ้าลูกเนรคุณคนนี้ต่อหน้า!"

หลิวจ่งได้แต่รับปากลูกเดียว ในใจตื่นเต้นอยู่มาก แล้วรีบก้าวเร็วออกจากกระโจมไป

หลังจากหลิวจ่งจากไป เผยรั่วหลันก็พักเงียบ ๆ ฉวยจังหวะที่ผู้คน

ไม่สนใจ ใช้วิชาตัวเบากระโดดขึ้นไปบนยอดกระโจม แล้วซุ่มรออยู่บนกระโจมอย่างไร้สุ้มเสียง นอกจากเสียงไอที่ดังออกมาจากในกระโจมเป็นระยะ ๆ ก็ไม่มีใครเอ่ยปากพูดเลย

นางรออยู่บนยอดกระโจมหนึ่งชั่วยาม ได้ยินเพียงหลิวจี้เรียกสาวใช้ให้หยิบน้ำหยิบยา ดุด่าสาวใช้ว่าเกียจคร้านสันหลังยาว แล้วก็ไม่มีเสียงอื่นใด

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า 'คนที่อยู่ในอาการป่วยอย่างหลิวจี้ อารมณ์ไม่ดี รู้สึกตะขิดตะขวงใจ จึงถูกหลิวจ่งหลอกเอาง่าย ๆ' แล้วยังคิดต่ออีกว่า 'ทหารยามรอบกระโจมหลักนี้เบาบาง ลอบสังหารง่ายมาก การคุ้มกันนายพลท่านหนึ่งเหตุใดจึงประมาทเช่นนี้'

นางมองไปรอบ ๆ แล้วพบว่ามีกระโจมค่อนข้างเล็กสี่หลังตั้งอยู่ที่มุมทั้งสี่ข้างกระโจมหลักซึ่งห่างออกไปห้าหกจั้ง นางจิตใจอึมครึม สัมผัสได้ถึงไอสังหารที่เล็ดลอดออกมาจากกระโจมเป็นพัก ๆ แล้วคิดในใจว่า 'ที่แท้ผู้คุ้มกันซ่อนตัวอยู่ในกระโจมรอบ ๆ เมื่อครู่ข้าแต่งตัวเป็นสาวใช้ของหลิวจ่งจึงเข้าใกล้กระโจมหลักได้อย่างง่ายดาย ถ้าลงมือไม่ดูตาม้าตาเรือก็จะถูกผู้คุ้มกันเหล่านั้นสกัดจับได้ในไม่ช้า'

เผยรั่วหลันเฝ้าดูเป็นเวลานานจนเกือบจะเที่ยงคืน ไม่ได้อะไรเลย จึงตั้งใจจะจากไป จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงสุนัขเห่าสองสามครั้งมาจากทางตะวันออกด้านนอกกระโจม เผยรั่วหลันตกใจ รู้ว่ามันเป็นสัญญาณที่เทียนเป้าซิงจะลงมือ และได้ยินเสียงร้องของนกฮูกหลายครั้งแว่วมาจากทางตะวันตก จึงรู้ว่านั่นเป็นเทียนคงซิงที่กำลังคืบคลานเข้ามาใกล้กระโจมขนาดใหญ่

เผยรั่วหลันลอบสบถไปคำหนึ่ง เดาได้ว่าเทียนคงซิงกับเทียนเป้าซิงไม่เชื่อฟังตัวเอง จึงร่วมมือต่อสู้ด้วยกันเพื่อแย่งชิงผลงาน ตั้งใจจะสังหารหลิวจี้ในตอนกลางคืน ตามแผนการที่นางสมรู้ร่วมคิดกับคุณชายรองหลิวจ่งนั้น จำเป็นต้องไม่ให้หลิวจี้ถูกลอบสังหารในเวลานี้ ไม่เช่นนั้นจะพ่ายแพ้ล้มเหลว หลังจากขบคิดอยู่ครู่หนึ่ง นางก็มีแผนต่อไปแล้ว จึงฉวยโอกาสตัดสินใจทันที พุ่งตัวหล่นลงมาจากยอดกระโจม ตกลงไปที่หน้าเตียงหลิวจี้ แล้วพูดว่า "นายพลอย่าตกใจ ผู้น้อยเป็นผู้คุ้มกันที่คุณชายรองจ้างมา

รับคำสั่งปกป้องนายพลอย่างลับ ๆ มีนักฆ่าบุกเข้ามาอยู่นอกกระโจม จึงปรากฏตัวมาป้องกัน”

หลิวจี้กลัวจนพูดไม่ออก ส่วนเผยรั่วหลันเร้นกายออกมาจากกระโจมแล้ว เตรียมเข็มเอ๋อเหมย แต่เห็นเงาดำสองสายพุ่งมาจากทั้งสองด้านเร็วปรื๋อ นางกลั้นลมหายใจไว้ หยุดนิ่งไม่ขยับ องครักษ์ที่ซ่อนอยู่นอกกระโจมรู้ตัวแล้ว เงาดำจำนวนหนึ่งพุ่งออกมา แล้วหยุดอยู่นอกกระโจมหลัก

เผยรั่วหลันเฝ้าดูการจัดวางกองกำลังของกระโจมโดยรอบมาก่อน คาดเดาว่าทั้งเทียนคงซิงและเทียนเป้าซิงลงมือไม่ง่ายแน่นอน แม้จะบุกเข้าไปสังหารหลิวจี้ในกระโจมหลักได้ แต่คงยากจะหลบหนี นางสูดลมหายใจแล้วพูดออกมาดัง ๆ ว่า “คืนนี้พระจันทร์ไร้เมฆ ไม่ออกคมดาบ!” นี่เป็นรหัสลับของลัทธินักฆ่า หมายความว่าศัตรูได้เข้าดักซุ่มแล้ว ให้พวกเขาหยุดและล่าถอยทันที

เทียนเป้าซิงและเทียนคงซิงฟังแล้วร่างนิ่งกึก ลังเลอย่างเห็นได้ชัด

เผยรั่วหลันเบิกตามองไปรอบ ๆ เห็นว่าเงาดำสองกลุ่มซุ่มซ่อนอยู่ในความมืด ซ่อนตัวอยู่ชั่วคราวไม่กระโตกกระตาก หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ จู่ ๆ เงาดำทั้งสองกลุ่มก็เคลื่อนเข้าหากระโจมหลักพร้อมกัน เห็นได้ชัดว่าไม่ต้องการให้อีกฝ่ายครองความได้เปรียบแย่งความดีความชอบไป จึงยังไม่ยอมแพ้ ชิงจะลงมือก่อน

เผยรั่วหลันแค่นเสียงหึ แต่ก็ไม่ได้โกรธมากนัก นางคาดการณ์อยู่ก่อนแล้วว่าทั้งสองคนนี้จะไม่ฟังคำสั่งของนาง จะต้องบุ่มบ่ามก่อเรื่อง สร้างหายนะครั้งใหญ่ก่อนถึงจะพอใจ นางชูเข็มเอ๋อเหมยขึ้นมาคู่หนึ่งแล้วหมุนคว้างอย่างรวดเร็ว เข็มส่องแสงเปล่งประกายในความมืดมิด บินไปข้างหน้าพุ่งไปที่เทียนเป้าซิงก่อน โดยไม่ได้ลงมือขัดขวาง แต่เข็มเอ๋อเหมยที่ตวัดออกไปนั้น เข้ากระแทกอาวุธลับเจ็ดแปดเล่มที่ร่อนออกมาจากในกระโจม

เทียนเป้าซิงไม่คาดคิดว่าจะมีคนซุ่มโจมตีมาจากในกระโจม จึงตื่นตระหนกตกใจ ก้มศีรษะมอง เห็นแต่แสงแวววาวสีน้ำเงินเข้มของอาวุธลับอยู่ภายใต้แสงจันทร์ ชัดเจนว่ามีพิษร้ายแรง เขาใจเต้นเร็วขึ้นไม่เป็นส่ำ รู้ว่าเมื่อครู่นี้เพิ่งเดินไปที่ด้านหน้าของประตูผีแล้ว ถ้าเทียนเวยซิงไม่ออกมือ

สกัดอาวุธลับออกไป ตัวเขาเองก็กลายเป็นศพนอนขวางอยู่ตรงนี้ไปแล้ว

เผยรั่วหลันตะโกนเสียงต่ำว่า "ยังไม่รีบไปอีก!"

เทียนเป้าซิงไม่ลังเลอีกต่อไป หมุนตัวแล้วรีบหนี ในเวลานี้เงาดำสามสายโผล่ขึ้นมาจากกระโจม ตรงไล่ไปที่เขา แต่ไม่รู้ว่าสะดุดเท้าไปได้อย่างไร จึงช้าไปหนึ่งก้าว เทียนเป้าซิงรีบวิ่งออกมาอย่างรวดเร็ว เผยรั่วหลันได้ยินเสียงสุนัขเห่าแว่วมาจากระยะไกลหลายสิบจั้ง รู้ว่าเทียนเป้าซิงหนีรอดปลอดภัยแล้ว จึงถอนหายใจ นางได้ทำเชือกพันม้า[1] ติดไว้ที่หน้ากระโจมอยู่ก่อนแล้ว เพื่อทำให้ฝีเท้าของทหารยามที่จะเข้ามาในกระโจมชะลอช้าลง และช่วยให้เทียนเป้าซิงหลบหนีได้สำเร็จ

เทียนคงซิงเห็นเหตุการณ์ทุกอย่าง รู้ว่าศัตรูที่ซุ่มโจมตีร้ายกาจมาก แต่ปฏิเสธไม่ยอมถอยหนี แล้วคิดในใจว่า 'เทียนเป้าซิงหนีหางจุกตูดไปแล้ว เป็นโอกาสงามที่ข้าจะได้สร้างผลงาน!'

เผยรั่วหลันรู้ดีถึงความคิดของเทียนคงซิง รู้ว่าเขาจะไม่ถอยหนีไปง่าย ๆ เด็ดขาด จึงคว้าเทียนคงซิงมาอยู่ข้างตัวก่อน แล้วแทงเข็มเอ๋อเหมยชี้ไปที่แก้มของเขาพลางตวาดเสียงต่ำว่า "ข้าสั่งให้เจ้าออกไปเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นจะเอาชีวิตเจ้า!" นางใช้กำลังภายในของศีรษะคงกระพัน บังคับให้เทียนคงซิงหมดแรง

ใบหน้าหล่อเหลาของเทียนคงซิงแดงฉานก่อนจะเปล่งเสียงแหบพร่าว่า "ได้ ข้าไปก็ได้!"

เผยรั่วหลันถอนกำลังออกจากฝ่ามือ ดึงเข็มเอ๋อเหมยออกห่างมาหลายนิ้ว ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงตะโกนแว่วออกมาจากกระโจมหลัก "จับนักฆ่า จับนักฆ่า!"

เผยรั่วหลันหน้านิ่วคิ้วขมวดคิดในใจว่า 'ยังมีนักฆ่าคนอื่นอีกหรือ' แล้วรีบวิ่งไปที่กระโจมหลัก เห็นกลุ่มคนมากกว่าสามสิบคนวิ่งกรูไปที่กระโจมหลักเป็นหลิวจ่งพาลูกน้องรีบเร่งมาตรวจดู และไม่มีนักฆ่าคนอื่น

---

[1] เชือกพันม้า (絆馬索) อาวุธโบราณชนิดหนึ่ง เป็นเชือกที่ซ่อนในพื้นดินไว้ใช้พันขาม้าของศัตรูให้สะดุดล้มลง

เผยรั่วหลันรีบมาหาหลิวจ่งทันที คุกเข่าลงแล้วพูดว่า “คุณชายรอง! ท่านพ่อของท่านยังปลอดภัย โปรดอย่ากังวล!”

เมื่อหลิวจ่งเห็นนาง สีหน้าก็ตกตะลึงพรึงเพริด นิ่งงันอยู่กับที่ ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร

เผยรั่วหลันขยิบตาให้เขาติด ๆ กันแล้วจงใจพูดเสียงดังว่า “คุณชายรองจ้างผู้น้อยมาปกป้องความปลอดภัยให้บิดาของท่าน โชคดีที่ไม่ถึงแก่ชีวิต ขับไล่มือสังหารสองคนไปได้ น่าเสียดายที่ปล่อยพวกเขาหนีรอดไป จึงยังไม่ได้สกัดฆ่า”

หลิวจ่งจึงค่อยเข้าใจเรื่องนี้ พยักหน้าอย่างรวดเร็วแล้วพูดว่า “ขอบคุณท่านทูตที่ออกมือช่วยเหลือ ปกป้องนายพล หลิวจ่งขอบคุณมาก!” เขารีบเข้าสู่กระโจมหลักแล้วถามว่า “ท่านพ่อปลอดภัยดีไหม”

หลิวจี้โพล่งด่าทอออกมาจากในกระโจม ดุด่าทหารยามสาดเสียเทเสีย หลิวจ่งใช้โอกาสนี้สวมรอยเอาความดีความชอบพูดว่า “ดีที่ข้าจ้างผู้คุ้มกันมาทำหน้าที่ป้องกันอย่างดีที่สุด วรยุทธ์สูงส่ง ขับไล่นักฆ่าไปได้”

หลิวจี้กล่าวว่า “ถือว่าเจ้าเป็นลูกกตัญญู” แล้วถามขึ้นว่า “ใครส่งนักฆ่ามา”

หลิวจ่งผินหน้าไปนอกกระโจมแล้วร้องเรียก “ทูตเทียนเวยซิง เชิญเข้ามาในกระโจม”

เผยรั่วหลันไม่ได้คาดคิดว่าเขาจะเรียกตัวเอง จึงต้องก้าวเข้าสู่กระโจมแล้วโค้งคำนับไปทางหลิวจี้

หลิวจ่งกล่าวว่า “ขอบคุณท่านทูตที่ขับไล่นักฆ่า ปกป้องความปลอดภัยของท่านพ่อ ขอถามท่านทูตที่ได้เห็นใบหน้าของนักฆ่า เป็นผู้ใดส่งมา”

เผยรั่วหลันย่อมไม่อาจพูดได้ว่ามือสังหารเป็นพี่น้องสองคนในลัทธินักฆ่าของนางเอง เพื่อเอาหน้าเอาตาจึงไม่ได้ถามสาเหตุแล้วชิงลงมือก่อน จึงพูดเสกสรรปั้นเรื่องว่า “มองไม่เห็นหน้าตาชัดเจน เดาว่าน่าจะเป็นคนของพันธมิตรเลือด”

หลิวจ่งแสร้งทำเป็นแปลกใจทันทีแล้วพูดว่า “พันธมิตรเลือด! ท่านพ่อพี่ชายสนิทสนมกับพวกเขามากแค่ไหน หรือว่า...แต่ แต่พี่ชายจะโหดร้าย

ขนาดนี้ได้อย่างไร เหตุใดเขาถึงทำเรื่องพรรค์นี้ออกมาได้”

เผยรั่วหลันคิดในใจว่า ‘หลิวจ่งคนนี้แสร้งเล่นละครออกจะแย่เกินไปหน่อย’

นึกไม่ถึงว่าหลิวจี้ก็สงสัยบุตรชายคนโตหลิวกุ่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงเชื่อในทันที เขาตะโกนสบถด่าว่า “มันต้องเป็นไอ้ระยำนั่น! เขารอไม่ไหวจะเข้ามาแทนที่ข้าให้ได้ จึงส่งคนมาจัดการข้าแต่เนิ่นๆ!”

หลิวจ่งก็ถอนหายใจและด่าสาปแช่งตาม หันไปหาเผยรั่วหลันแล้วพูดว่า “ขอบคุณท่านทูต เชิญกลับไปพักผ่อนเถอะ” เขาก้มศีรษะลงแล้วขยิบตาให้นาง ใบหน้าเต็มไปด้วยความสุขกระหยิ่มยิ้มย่อง

เผยรั่วหลันโค้งคารวะแล้วถอยออกจากกระโจมหลัก ระบายลมหายใจโล่งอกเล็กน้อย เพราะรู้ว่าตัวเองได้ช่วยชีวิตเทียนเป้าซิงกับเทียนคงซิงไว้แล้วยังช่วยชีวิตของหลิวจี้ได้อีกด้วย ทำให้แผนการของหลิวจ่งดำเนินต่อไปได้

ทดลองอ่าน